

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

PAOLO MENGOZZI

prednesené 19. septembra 2007¹

Obsah

I — Úvod	I - 3656
II — Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu	I - 3657
A — Dohoda z Cotonou	I - 3657
B — Sporná jednotná akcia	I - 3659
C — Napadnuté rozhodnutie	I - 3661
III — Návrhy účastníkov konania a konanie na Súdnom dvore	I - 3663
IV — Analýza	I - 3664
A — O prípustnosti	I - 3664
1. O prípustnosti návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia	I - 3664
2. O prípustnosti námietky nezákonnosti spornej jednotnej akcie	I - 3665
a) Tvrdenia účastníkov konania	I - 3665
b) Analýza	I - 3666
i) O prípustnosti námietky nezákonnosti podanej privilegovaným žalobcom proti nariadeniu podľa článku 241 ES	I - 3666
ii) O prípustnosti námietky nezákonnosti podanej proti jednotnej akcii prijatej na základe hlavy V Zmluvy EÚ	I - 3671

1 — Jazyk prednesu: francúzština

B — O veci samej	I - 3674
1. O výklade a rozsahu článku 47 EÚ	I - 3674
a) Tvrdenia účastníkov konania	I - 3674
b) Analýza	I - 3676
2. O vzťahoch medzi bojom proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a právomocami Spoločenstva	I - 3686
a) Tvrdenia účastníkov konania	I - 3686
b) Analýza	I - 3687
i) Úvodné poznámky	I - 3687
ii) Pôsobnosť rozvojovej spolupráce	I - 3690
iii) Boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a rozvojová spolupráca	I - 3695
3. O zákonnosti napadnutého rozhodnutia a spornej jednotnej akcie	I - 3700
V — O trovách	I - 3706
VI — Návrh	I - 3707

I — Úvod

moratória na ručné zbrane a ľahké zbrane² (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), a určil neuplatniteľnosť hlavy II jednotnej akcie Rady z 12. júla 2002 o príspevku Európskej únie k boju proti destabilizačnému akumulovaniu a rozširovaniu ručných zbraní a ľahkých zbraní, ktorou sa ruší jednotná akcia 1999/34/SZBP³ (ďalej len „sporná jednotná akcia“) z dôvodu jej nezákonnosti.

1. Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor zrušil rozhodnutie Rady 2004/833/SZBP z 2. decembra 2004, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 2002/589 SZBP ohľadom príspevku Európskej únie ECOWAS v rámci

² — Ú. v. EÚ L 359, s. 65.

³ — Ú. v. ES L 191, s. 1; Mim. vyd. 18/001, s. 314.

2. Pokiaľ ide o vec samú, hlavný význam prejednávanej veci spočíva vo výklade článku 47 EÚ a v rozdelení právomocí medzi Európsku úniu konajúcu v rámci hlavy V Zmluvy EÚ s názvom „Ustanovenia o spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politike“ (ďalej len „SZBP“) a Európskym spoločenstvom v oblasti rozvojovej spolupráce (hlava XX Zmluvy ES). V prejednávanej veci sa z procesného hľadiska rozoberá problematika prípustnosti námietky nezákonnosti, ktorú uplatňuje takzvaný „privilegovaný“ žalobca proti aktu všeobecnej povahy v osobitnom kontexte vzťahov medzi prvým a druhým pilierom Európskej únie.

II — Právny rámec a okolnosti predchádzajúce sporu

A — Dohoda z Cotonou

3. Dňa 23. júna 2000 bola v Cotonou (Benin) podpísaná Dohoda o partnerstve medzi členmi skupiny afrických, karibských a tichomorských štátov na jednej strane a Európskym spoločenstvom a jeho členskými štátmi na strane druhej;⁴ (ďalej len „dohoda

z Cotonou“) schválená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2003/159/ES z 19. decembra 2002.⁵ Táto dohoda vstúpila do platnosti 1. apríla 2003.

4. V článku 1 tejto dohody s názvom „Ciele partnerstva“ sa stanovuje:

„Spoločenstvo a jeho členské štáty na jednej strane a štáty AKT na strane druhej, ďalej ako ‚strany‘, týmto uzatvárajú dohodu na podporu a urýchlenie hospodárskeho, kultúrneho, a sociálneho rozvoja štátov AKT s cieľom prispieť k mieru a bezpečnosti a podporovať stabilné a demokratické politické prostredie.

Partnerstvo sa sústreďí na cieľ zníženia a konečného odstránenia chudoby v súlade s cieľom trvale udržateľného rozvoja a postupného začleňovania krajín AKT do svetového hospodárstva.

Tieto ciele a medzinárodné záväzky strán budú prenikať všetkými rozvojovými stratégiami a budú riešené integrovaným

4 — Ú. v. ES L 317, s. 3; Mim. vyd. 11/035, s. 3.

5 — Ú. v. ES L 65, s. 27; Mim. vyd. 11/046, s. 121.

prístupom, berúc súčasne do úvahy politické, hospodárske, sociálne, kultúrne a environmentálne aspekty rozvoja. Partnerstvo má poskytovať súdržný podporný rámec rozvojových stratégií prijatých každým štátom AKT.

najmä podporu vyrovnaných politických, hospodárskych, sociálnych a kultúrnych príležitostí medzi všetkými časťami spoločnosti, posilňovania demokratickej legitimacy a účinnosti vládnutia, zavádzania efektívnych mechanizmov mierového zosúladenia skupinových záujmov, preklenutia deliacich čiar medzi rôznymi časťami spoločnosti, ako aj podporu aktívnej a organizovanej občianskej spoločnosti.

...“

5. V článku 11 dohody z Cotonou s názvom „Politika budovania mieru, prevencia a riešenie konfliktov“ sa stanovuje:

„1. Strany sledujú v rámci partnerstva aktívnu, komplexnú a integrovanú politiku budovania mieru, prevencie a riešenia konfliktov. Táto je založená na zásade vlastníctva. Sústreďuje sa najmä na budovanie regionálnych, subregionálnych a národných kapacít a na zabránenie násilným konfliktom v počiatočnom štádiu tým, že sa cieľným spôsobom pomenujú hlavné príčiny za primeranej kombinácie všetkých dostupných nástrojov.

3. Príslušné aktivity taktiež medzi iným zahŕňajú podporu úsilí v sprostredkovaní, rokovaní a riešení konfliktov, podporu efektívnej regionálnej správy spoločných vzácnych prírodných zdrojov, demobilizácie a opätovného začlenenia bývalých účastníkov boja do spoločnosti, riešenia problémov vojakov v detskom veku, ako aj vhodných krokov stanovenia zodpovedných limitov vojenských výdavkov a obchodu so zbraňami, vrátane podpory prostredníctvom rozvoja a uplatňovania dohodnutých štandardov a kódexov správania. V tejto súvislosti sa zvláštny dôraz kladie na boj proti nášlapným mìnám, ako aj riešenie rozsiahleho a nekontrolovaného rozšírenia nelegálneho obchodu a hromadenia osobných a ľahkých zbraní.

2. Aktivity v oblasti budovania mieru, prevencie a riešenia konfliktov zahŕňajú

...“

6. Na základe článkov 6 až 10 prílohy IV k dohode z Cotonou s názvom „Vykonávanie a riadiace postupy“ boli v dokumente, ktorý 19. februára 2003 podpísali na jednej strane Komisia Európskych spoločenstiev a na druhej strane Hospodárske spoločenstvo západoafrických štátov (ďalej len „ECOWAS“)⁶ a Západoafrická hospodárska a menová únia (UEMOA), vytvorené stratégie regionálnej spolupráce a regionálny orientačný program.

8. Na žiadosť ECOWAS Komisia v roku 2004 zahájila prípravu návrhu na financovanie opatrení na predchádzanie konfliktom a budovanie mieru. Podľa Komisie bude najväčšia časť tohto financovania pridelená programu ECOWAS na kontrolu ľahkých zbraní.

7. V oddiele 2.3.1 tohto dokumentu s názvom „Bezpečnosť a predchádzanie konfliktom“ sa zdôrazňuje „dôležitosť, ktorú predstavuje kontrola obchodovania s ľahkými zbraňami tam, kde existuje moratórium na vývoz a dovoz podporované Organizáciou Spojených národov“. V oddiele 6.4.1 tohto dokumentu s názvom „Podpora regionálnej politiky predchádzania konfliktom a riadnej správy“ sa uvádza, že sa zamýšľa pomoc na podporu činnosti Organizácie Spojených národov na realizáciu prioritných činností akčného plánu na zavedenie moratória na dovoz, vývoz a výrobu ľahkých zbraní.

9. Dňa 12. júla 2002 prijala Rada Európskej únie spornú jednotnú akciu, ktorá zrušila a nahradila jednotnú akciu Rady 1999/34/SZBP zo 17. decembra 1998 o príspevku Európskej únie k boju proti destabilizujúcemu hromadeniu a šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní.⁷ Pokiaľ ide o vecnú pôsobnosť spornej jednotnej akcie, v prípade potreby sa vzťahuje na muníciu do ručných zbraní a ľahkých zbraní, pričom v jej prílohe bol ponechaný jednak výpočet zbraní, ktoré boli uvedené v prílohe jednotnej akcie 1999/34/SZBP⁸, a jednak v jej normatívnom

7 — Ú. v. ES L 9, 1999, s. 1.

6 — Cieľom tejto regionálnej organizácie, ktorá bola založená v roku 1975, je najmä podpora spolupráce a integrácie štátov západnej Afriky, pričom v súčasnosti združuje 15 členských štátov, a to Beninskú republiku, Burkínu-Faso, Kapverdskú republiku, Republiku Pobrežia slonoviny, Gambijskú republiku, Ghanskú republiku, Guinejskú republiku, Republiku Guinea-Bissau, Libérijskú republiku, Malijskú republiku, Nigerskú republiku, Nigérijskú federatívnu republiku, Senegalskú republiku, Republiku Sierra Leone a Togsckú republiku. Mauritánska islamská republika z tejto organizácie vystúpila v roku 2002. Pozri <http://www.ecowas.int/>.

8 — V prílohe spornej jednotnej akcie je uvedený zoznam ručných zbraní a ľahkých zbraní, na ktoré sa táto akcia vzťahuje, pričom nie je dotknutá definícia týchto zbraní, ktorá bola predmetom medzinárodnej dohody. Pokiaľ ide o prvú kategóriu, ide o „ľahké zbrane prenosné jednotlivcom alebo osádkou“, teda o kanóny, húfnice a mínomety, granátomety, protitankové zbrane, protitankové rakety, odpalovacie zariadenia a protiletacie rakety, pokiaľ ide o druhú kategóriu, ide o „ručné zbrane a [ich] príslušenstvo špeciálne určené pre vojenské použitie“, teda o gulomety, samopaly, plnoautomatické pušky, poloautomatické pušky a tlmiče.

B — *Sporná jednotná akcia*

texte bola ponechaná terminologická metóda, podľa ktorej výraz „ručné zbrane“ uvedený v tej istej jednotnej akcii označuje „ručné zbrane a ľahké zbrane“.

na základe ktorých sa bude Európska únia usilovať o vytvorenie dohody na príslušných regionálnych a medzinárodných fórach. Na tento účel sú v tejto hlave vymedzené princípy a opatrenia, ktoré je potrebné vykonať na zabránenie ďalšiemu destabilizujúcemu hromadeniu ručných zbraní (článok 3) a na znižovanie existujúcej akumulácie ručných zbraní a streliva do nich (článok 4).

10. V zmysle článku 1 ods. 1 spornej jednotnej akcie má táto akcia za cieľ:

„— bojovať a prispieť k ukončeniu destabilizačného akumulovania a rozširovania ručných zbraní,

— prispieť k zníženiu existujúcej akumulácie týchto zbraní a ich munície na úrovne, ktoré sú v súlade s legitímnymi potrebami pre bezpečnosť krajín, a

— pomôcť riešiť problémy spôsobené s takouto akumuláciou.“

11. V hlave I spornej jednotnej akcie s názvom „Princípy preventívnych a reaktívnych aspektov“ sa stanovujú princípy a ciele,

12. Medzi princípy a opatrenia, ktoré je potrebné vykonať na zabránenie ďalšiemu destabilizujúcemu hromadeniu ručných zbraní, sa v článku 3 hlavy I uvádzajú záväzky všetkých dotknutých krajín v oblasti výroby, vývozu, dovozu a držania uvedených zbraní, ako aj vytvorenie a správa národných zásob a vytvorenie reštriktívnych vnútroštátnych zbrojných právnych predpisov.

13. Medzi princípy a opatrenia, ktoré je potrebné vykonať na znižovanie existujúcej akumulácie ručných zbraní a streliva do nich, patrí v zmysle článku 4 hlavy I najmä poskytovanie vhodnej pomoci krajinám, ktoré žiadajú o podporu pri kontrole alebo eliminácii nadbytku ručných zbraní a munície na svojich územiach a podporovanie opatrení zameraných na vytváranie dôvery a podnetov na povzbudenie dobrovoľného vzdávania sa nadbytočných alebo ilegálne držaných ručných zbraní a munície.

14. V hlave II spornej jednotnej akcie s názvom „Príspevok únie k špecifickým akciám“ sa stanovuje najmä finančná a technická pomoc programom a projektom, ktoré priamo a viditeľne prispievajú k princípom a opatreniam, ktoré sú uvedené v hlave I.

15. V zmysle článku 6 ods. 2 hlavy II musí Európska únia pri poskytovaní takejto pomoci brať do úvahy najmä záväzky príjemcov dodržiavať princípy uvedené v článku 3 spornej jednotnej akcie, dodržiavanie ľudských práv, súlad s medzinárodným humanitárnym právom a ochranu právneho štátu, ako aj plnenie medzinárodných záväzkov, najmä platných mierových dohôd a medzinárodných dohôd o kontrole zbraní.

16. V článku 8 hlavy II sa stanovuje:

„Rada oznamuje [berie na vedomie — *neoficiálny preklad*], že Komisia zamýšľa smerovať svoju činnosť na dosiahnutie cieľov a priorit tejto jednotnej akcie, ak je to potrebné za pomoci vhodných opatrení spoločenstva.“

17. V článku 9 ods. 1 hlavy II sa stanovuje:

„Rada a Komisia sú zodpovedné za zabezpečenie konzistentnosti aktivít Únie v oblasti ručných zbraní, hlavne z hľadiska jej politiky vývoja [rozvoja — *neoficiálny preklad*]. Členské štáty a Komisia musia poskytnúť relevantné informácie relevantným orgánom Rady. Rada a Komisia musia zaručiť vykonávanie svojich činností, každá v súlade so svojimi právomocami.“

C — *Napadnuté rozhodnutie*

18. Dňa 2. decembra 2004 prijala Rada napadnuté rozhodnutie, ktorým sa vykonáva sporná jednotná akcia ohľadom príspevku Európskej únie ECOWAS v rámci moratória na ručné zbrane a ľahké zbrane.⁹ Ako právny základ sa v napadnutom rozhodnutí uvádza sporná jednotná akcia, najmä jej článok 3, ako aj článok 23 ods. 2 EÚ.

⁹ — Toto moratórium bolo slávnostne vyhlásené predstaviteľmi vlád členských štátov ECOWAS na samite v Abují, ktorý sa konal 30. až 31. októbra 1998, na obdobie troch rokov a v roku 2001 bolo obnovené na ďalšie tri roky. Znenie „vyhlásenia o moratóriu na transfer a výrobu ľahkých zbraní v západnej Afrike“ je k dispozícii na tejto internetovej adrese: <http://www.grip.org/bdg/g1650.html>.

19. V preambule napadnutého rozhodnutia sa uvádzajú tieto odôvodnenia:

„(1) Nadmerné a nekontrolované zhromažďovanie a rozširovanie ručných zbraní a ľahkých zbraní predstavuje hrozbu pre mier a bezpečnosť a znižuje perspektívy udržateľného rozvoja; čo je najmä prípad západnej Afriky.

(2) Pri sledovaní svojich cieľov stanovenej akcie 2002/589/SZBP má Európska únia v úmysle pôsobiť na príslušných medzinárodných fórach na podporu opatrení zavádzajúcich dôveru. V tomto kontexte je toto rozhodnutie určené na vykonávanie uvedenej jednotnej akcie.

(3) Európska únia sa domnieva, že finančný príspevok a technická pomoc poslúžia na podporu iniciatívy Hospodárskeho spoločenstva štátov západnej Afriky (ECOWAS) v oblasti ručných zbraní a ľahkých zbraní.

(4) Európska únia má preto v úmysle poskytnúť ECOWAS finančnú a technickú pomoc v súlade s hlavou II [spornej] jednotnej akcie...“

20. V zmysle článku 1 napadnutého rozhodnutia Európska únia prispieva k uskutočneniu návrhov v rámci moratória ECOWAS na dovoz, vývoz a výrobu ručných zbraní a ľahkých zbraní. Na tento účel poskytuje finančný príspevok a technickú pomoc s cieľom vytvoriť v rámci technického sekretariátu ECOWAS jednotku pre ľahké zbrane a premeniť moratórium na dohovor medzi štátmi ECOWAS o ručných zbraniach a ľahkých zbraniach.

21. V článku 3 napadnutého rozhodnutia sa stanovuje:

„Finančné vykonávanie tohto rozhodnutia je zverené Komisii. Na tento účel Komisia uzatvorí s ECOWAS dohodu o financovaní týkajúcu sa podmienok využívania príspevku Európskej únie, ktorý bude mať formu nenávratnej pomoci. ...“

22. V článku 4 ods. 2 napadnutého rozhodnutia sa stanovuje:

„Predsedníctvo a Komisia predkladajú príslušným orgánom Rady pravidelné správy

o ucelenosti činností Európskej únie v oblasti ručných zbraní a ľahkých zbraní, majúc na zreteli najmä jej rozvojové politiky v súlade s článkom 9 ods. 1 [spornej] jednotnej akcie. Komisia vypracováva najmä správu o aspektoch uvedených v prvej vete článku 3. Tieto informácie musia byť založené najmä na pravidelných správach, ktoré poskytnú ECOWAS v rámci jeho zmluvného vzťahu s Komisiou.“

Jednotná akcia financovaná na základe SZBP mohla využiť 9. ERF a bola by v úplnom súlade s regionálnym orientačným programom ECOWAS. Komisia už pripravuje návrh financovania týkajúci sa orientačnej sumy vo výške 1,5 miliónov eur určenej na zavedenie moratória ECOWAS na ručné zbrane a ľahké zbrane.

23. Pri prijímaní napadnutého rozhodnutia Komisia urobila toto vyhlásenie:

Napokon jednotná akcia patrí do delenej právomoci, na ktorej sa zakladajú rozvojová politika Spoločenstva a dohoda z Cotonou. Článok 47 [EÚ] sa uplatní na oblasti delenej právomoci rovnako ako na oblasti výlučnej právomoci, inak by bol z veľkej časti zbavený svojho potrebného účinku. Komisia si vyhradzuje výkon svojich práv v tejto oblasti.“¹⁰

III — Návrhy účastníkov konania a konanie na Súdnom dvore

„Komisia sa domnieva, že táto jednotná akcia nemala byť prijatá a že projekt sa mal financovať 9. [Európskym rozvojovým fondom (ERF)] na základe dohody z Cotonou. Tento názor jasne potvrdzuje článok 11 ods. 3 dohody z Cotonou, v ktorom sa pri výpočte relevantných činností výslovne uvádza boj proti hromadeniu ručných zbraní a ľahkých zbraní. Okrem toho z komentárov týkajúcich sa príslušného rozpočtového riadka SZBP (19 03 02) rozpočtu na rok 2004 vyplýva, že financovanie takýchto projektov na základe SZBP je vylúčené, ak sa na tieto projekty už vzťahuje dohoda z Cotonou.

24. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

¹⁰ — Dokument č. 15236/04 SZBP 1039, z 25. novembra 2004.

- určil, že sporná jednotná akcia, najmä jej hlava II, je nezákonná, a preto neuplatniteľná.

Holandského kráľovstva, Švédskeho kráľovstva a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady. Uznesením z 12. septembra 2005 predseda Súdneho dvora vyhovel návrhu Dánskeho kráľovstva na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady.

25. Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia ako nedôvodný,
- zamietol návrh Komisie smerujúci k určeniu neuplatniteľnosti spornej jednotnej akcie ako neprípustný a subsidiárne ako nedôvodný,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

28. Komisia a Rada, ako aj účastníci konania, ktorých návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania sa v prejednávanej veci vyhovel, boli vypočutí na pojednávaní, ktoré sa konalo 5. decembra 2006, s výnimkou Holandského kráľovstva, ktoré na pojednávaní nebolo zastúpené.

IV — Analýza

A — O prípustnosti

26. Uznesením zo 7. septembra 2005 predseda Súdneho dvora vyhovel návrhu Európskeho parlamentu na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.

1. O prípustnosti návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia

27. Uznesením z toho istého dňa predseda Súdneho dvora vyhovel návrhom Španielskeho kráľovstva, Francúzskej republiky,

29. Je nepochybné, pričom Rada a účastníci konania, ktorí vstúpili do konania na podporu jej návrhov, v konečnom dôsledku netvrdili opak, že návrh na zrušenie napadnutého

rozhodnutia je prípustný, keďže smeruje k určeniu, že akt, ktorý prijala Rada v rámci hlavy V Zmluvy EÚ („ustanovenia o [SZBP]“), zasahuje do právomocí Európskeho spoločenstva v oblasti rozvojovej pomoci.

2. O prípustnosti námietky nezákonnosti spornej jednotnej akcie

a) Tvrdenia účastníkov konania

30. Hoci sa totiž na napadnuté rozhodnutie, ktoré sa opiera o článok 23 EÚ a spornú jednotnú akciu prijatú na základe hlavy V Zmluvy EÚ, v zásade nevzťahuje súdne preskúmanie podľa článku 230 ES, je potrebné pripomenúť, že v súlade s článkom 46 písm. f) EÚ sa ustanovenia Zmluvy ES týkajúce sa právomocí Súdneho dvora a ich výkonu vzťahujú najmä na článok 47 EÚ, v ktorom sa stanovuje, že *nič v Zmluve EÚ nemá vplyv na Zmluvu ES*.

32. Podľa Rady, ktorú podporujú španielska vláda a vláda Spojeného kráľovstva, je námietka nezákonnosti, ktorú podala Komisia proti spornej jednotnej akcii, neprípustná, keďže na jednej strane Súdny dvor nie je príslušný na rozhodovanie o zákonnosti aktu, ktorý patrí do SZBP, a na druhej strane taký privilegovaný žalobca, akým je Komisia, nie je oprávnený namietat nezákonnosť aktu, ktorého zrušenia sa mohol domáhať priamo prostredníctvom žaloby na základe článku 230 ES.

31. Podobne ako bolo vyvedené z článku 46 písm. f) EÚ a článku 47 EÚ, pokiaľ ide o súdne preskúmanie aktov Rady prijatých na základe terajšej hlavy VI Zmluvy EÚ („tretí pilier“), teda Súdnemu dvoru prináleží, aby zabezpečil, že akty, o ktorých Rada tvrdí, že patria pod hlavu V Zmluvy EÚ, nezasahujú do právomocí, ktoré Zmluva ES zveruje Spoločenstvu.¹¹

33. Komisia vo svojej replike a vo svojich písomných pripomienkach k vyjadreniam vedľajšieho účastníka konania, teda španielskej vlády a vlády Spojeného kráľovstva, vyvracia výhrady k prípustnosti námietky nezákonnosti, pričom v prvom rade pripomína, že táto námietka bola podaná iba v zmysle článku 47 EÚ, teda z rovnakých dôvodov, na akých sa zakladá hlavný návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a ďalej, že privilegovaní žalobcovia sú oprávnení namietat nezákonnosť normatívneho aktu, ak sa uvedená nezákonnosť úplne

11 — Pozri rozsudky z 12. mája 1998, Komisia/Rada, C-170/96, Zb. s. I-2763, bod 16, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, C-176/03, Zb. s. I-7879, bod 39.

preukáže v okamihu jeho konkrétneho uplatnenia po uplynutí lehoty stanovenej v článku 230 piatom odseku ES na podanie žaloby o neplatnosť proti uvedenému aktu.

i) O prípustnosti námietky nezákonnosti podanej privilegovaným žalobcom proti nariadeniu podľa článku 241 ES

b) Analýza

34. Na úvod chcem upresniť, že sa mi zdalo potrebné preskúmať prípustnosť námietky nezákonnosti spornej jednotnej akcie v tomto štádiu mojich úvah, pretože podľa môjho názoru posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia vo veci samej nemôže byť oddelené od posúdenia ustanovení spornej jednotnej akcie.

35. Z námietky neprípustnosti, ktorú podáva Rada, španielska vláda a vláda Spojeného kráľovstva, vyplývajú predovšetkým dve otázky. Na jednej strane ide o otázku, či v rámci Zmluvy ES je takzvaný „privilegovaný“ žalobca aktívne legitimovaný namietať nezákonnosť aktu, ktorý mohol s určitou napadnúť priamo podľa článku 230 ES. Na druhej strane, ak je odpoveď na túto otázku aspoň čiastočne kladná, ide o určenie toho, či je toto riešenie možné rozšíriť na takú situáciu, keď, ako je tomu v prejednávanej veci, bol akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, prijatý na základe hlavy V Zmluvy EÚ. Tieto dve otázky budú následne preskúmané jedna po druhej.

36. Je potrebné pripomenúť, že na základe článku 241 ES, *každý účastník konania*, v ktorom sa rozhoduje o nariadení vydanom spoločne Parlamentom a Radou alebo o *nariadení* Rady, Komisie alebo ECB, môže sa pred Súdny dvorom *bez ohľadu na to*, či už uplynula lehota stanovená v článku 230 ods. 5 ES, odvolávať na dôvody vymedzené článku 230 ods. 2 ES a domáhať sa, aby sa toto nariadenie neuplatnilo.¹²

37. Pokiaľ ide o povahu predmetného aktu, z judikatúry vyplýva, že námietka nezákonnosti sa nemôže obmedzovať na akty majúce formu nariadenia v zmysle článku 241 ES, ale ak sa uprednostní široký výklad uvedeného článku, spája sa skôr s obsahom aktu, ktorého nezákonnosť sa namieta, ktorý musí byť „všeobecnej povahy“.¹³

12 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

13 — Rozsudok zo 6. marca 1979, Simmenthal/Komisia, 92/78, Zb. s. 777, body 40 a 41. Pozri takisto najmä rozsudky Súdu prvého stupňa z 26. októbra 1993, Reinartz/Komisia, T-6/92 a T-52/92, Zb. s. II-1047, bod 56, a z 2. októbra 2001, Martínez a i./Parlament, T-222/99, T-327/99 a T-329/99, Zb. s. II-2823, bod 134.

38. Už toto upresnenie so sebou prináša prvý dôsledok, keďže nijaký žalobca vrátane privilegovaného žalobcu, nie je oprávnený namietat' nezákonnosť rozhodnutí, ktoré mu boli formálne určené a ktoré opomenul napadnúť priamo v lehote stanovenej v článku 230 piatom odseku ES¹⁴, s výnimkou prípadu, ktorý je v prejednávanej veci v každom prípade irelevantný, keď by bol akt postihnutý zvlášť závažným a zjavným porušením v takej miere, že by ho bolo možné označiť za ničotný.¹⁵

39. Pokiaľ ide o pôsobnosť *ratione personae* článku 241 ES, napriek jeho zneniu, podľa ktorého sa môže každý účastník konania bez ohľadu na uplynutie lehoty stanovenej v článku 230 ES incidenčne domáhať neuplatniteľnosti nariadenia, ktoré sa chápe ako akt „všeobecnej povahy“, vyvstala v priebehu posledných desaťročí niekoľkokrát problematika prípustnosti námietky nezákonnosti,

ktorá bola podaná podľa článku 241 ES takým privilegovaným žalobcom, akým je inštitúcia Spoločenstva alebo členský štát.

40. Zdá sa, že táto otázka sa opätovne objavuje sčasti kvôli tomu, že Súdny dvor opakovane odmietol rozhodnúť o prípustnosti námietok nezákonnosti, ktoré podávajú privilegovaní žalobcovia proti nariadeniam Spoločenstva, buď v rámci žaloby o neplatnosť proti aktu, ktorý sa zakladá na predmetnom nariadení, alebo ako dôvod na obranu proti údajnému porušeniu nariadenia¹⁶, a to napriek návrhom viacerých jeho generálnych advokátov, ktorí sa predovšetkým s odkazom na znenie článku 241 ES vyjadrili k prípustnosti týchto incidenčných návrhov kladne.¹⁷

41. Tvrdím, že hoci Súdny dvor v niektorých z týchto vecí meritórne preskúmal nezá-

14 — Pozri, pokiaľ ide o privilegovaných žalobcov, rozsudky z 12. októbra 1978, Komisia/Belgicko, 156/77, Zb. s. 1881, bod 21; z 30. júna 1988, Komisia/Grécko, 226/87, Zb. s. 3611, bod 14; z 10. júna 1993, Komisia/Grécko, C-183/91, Zb. s. I-3131, bod 10, a z 29. júna 1995, Španielsko/Komisia, C-135/93, Zb. s. I-1651, body 16 a 17. V oblasti štátnej pomoci súdy Spoločenstva rozhodli, že príjemca individuálnej pomoci nie je oprávnený namietat' nezákonnosť rozhodnutia Komisie konštatujúceho nezlučiteľnosť tejto pomoci, hoci mu bolo uvedené rozhodnutie formálne určené, proti ktorému však nepochybne mohol podať žalobu o neplatnosť: pozri, pokiaľ ide o námietku uplatnenú na vnútroštátnom súde (situácia, keď je článok 241 ES neuplatniteľný), rozsudok z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Zb. s. I-833, body 17 a 18, a na súde Spoločenstva, rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 1995, TWD/Komisia, T-244/93 a T-486/93, Zb. s. II-2265, bod 103.

15 — Pozri rozsudok z 30. júna 1988, Komisia/Grécko, už citovaný, bod 16 a citovanú judikatúru.

16 — Pozri rozsudky z 13. júla 1966, Taliansko/Rada a Komisia, 32/65, Zb. s. 563; z 18. septembra 1986, Komisia/Nemecko, 116/82, Zb. s. 2519; z 12. februára 1987, Francúzsko/Komisia, 181/85, Zb. s. 689, bod 31; z 27. septembra 1988, Grécko/Rada, 204/86, Zb. s. 5323; z 25. júla 1991, Komisia/Španielsko, C-258/89, Zb. s. I-3977, a z 18. septembra 2003, Grécko/Komisia, C-331/00, Zb. s. I-9085. V tejto poslednej uvedenej veci však námietka nezákonnosti nebola zo strany Grécka vznesená jasne (pozri bod 114 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Tizzano).

17 — Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Roemer vo veci Taliansko/Rada a Komisia, už citovaná, s. 600; návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Gordon Slynn vo veci Francúzsko/Komisia, už citovaná, s. 703; bod 6 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Mancini vo veci Grécko/Rada, už citovaná, a body 23 až 32 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Darmon vo veci Komisia/Španielsko, už citovaná.

konnosť predmetných nariadení¹⁸, pričom mal k dispozícii kladné návrhy týkajúce sa prípustnosti podaných námietok nezákonnosti¹⁹, skutočnosť, že odmietol výslovne rozhodnúť o uvedenej prípustnosti, viedla k vzniku niektorých otázok, o ktorých je možné predpokladať, že boli takisto príčinou zdržanlivosti, ktorú vyjadril generálny advokát Jacobs vo svojich návrhoch, ktoré predniesol 3. októbra 2002 vo veci Komisia/ECB²⁰ — k čomu sa vrátim v nasledujúcich úvahách — predložiť k tejto otázke „definatívne stanovisko“.²¹

42. Tento spor vznikol, ak vzhľadom na výklad *a contrario* odôvodnenia niektorých rozsudkov, v ktorých súd Spoločenstva zastával názor, že článok 241 ES je vyjadrením všeobecnej zásady zabezpečujúcej každému účastníkovi konania právo

incidenčne napadnúť platnosť nariadení alebo aktov Spoločenstva „všeobecnej povahy“, ak tento účastník konania nemá na základe článku 230 ES právo podať priamu žalobu proti týmto aktom.²²

43. Zdá sa, že toto odôvodnenie spája možnosť iniciovať incidenčné preskúmanie nariadenia s neexistenciou možnosti podať žalobu o neplatnosť proti takémuto aktu.

44. Napokon nie je neopodstatnené uviesť, že tak Rada, ako aj španielska vláda svoju námietku neprípustnosti smerujúcu proti námietke nezákonnosti spornej jednotnej akcie, ktorú podala Komisia, zakladajú z veľkej časti na takomto odôvodnení.

45. Okrem toho tento spor nepochybne nebol vyriešený prijatím rozsudku Nachi Europe, ktorý bol vyhlásený v komplexnej oblasti ukladania antidumpingových ciel a na základe ktorého Súdny dvor rozhodol, že podnik, ktorý nepochybne mal právo podať žalobu na súd Spoločenstva na účely dosiahnutia zrušenia nariadenia

18 — Tak tomu bolo v rozsudkoch Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 8; Francúzsko/Komisia, už citovaný, body 4, 5 a 31; Grécko/Rada, už citovaný, bod 11, a Grécko/Komisia, už citovaný, bod 97. Poznámam, že vo veci Taliansko/Rada a Komisia, už citovaná, Súdny dvor zamietol námietku nezákonnosti ako neprípustnú z dôvodu, že medzi nariadením, ktorého nezákonnosť sa namietala a napadnutým aktom neexistovala žiadna súvislosť; vo veci Komisia/Španielsko, už citovaná, sa Súdny dvor vyhol procesnej ťažkosti tým, že usúdil (bod 6 rozsudku), že dôvod na obranu, ktorý uplatňuje španielska vláda, sa netýka predmetného nariadenia ako takeho, ale výkladu uvedeného nariadenia predloženého Komisiou v jej žalobe o nesplnenie povinnosti.

19 — V každom prípade poznámam, že vo veci Komisia/Nemecko, už citovaná, nebola tomuto procesnému problému venovaná žiadna osobitná pozornosť, zatiaľ čo vo veci Grécko/Komisia, už citovaná, generálny advokát Tizzano v bode 114 svojich návrhov navrhol v prvom rade zamietnuť námietku nezákonnosti ako neprípustnú z dôvodu, že grécka vláda predmetné nariadenie nenapadla v lehote stanovenej v článku 230 ES.

20 — Rozsudok z 10. júla 2003, Komisia/ECB, C-11/00, Zb. s. I-7147.

21 — Body 100 a 190 návrhov prednesených vo veci Komisia/ECB, už citovaná.

22 — Pozri rozsudok Simmenthal/Komisia, už citovaný, bod 39. Pozri takisto rozsudky Súdu prvého stupňa Martinez a i./Parlament, už citovaný, bod 133, a z 10. apríla 2003, Alessandrini a i./Komisia, T-93/00 a T-46/01, Zb. s. II-1635, bod 76 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

Spoločenstva stanovujúceho antidumpingové clá, vzhľadom na dôvody týkajúce sa právnej istoty nemohol v spore na vnútroštátnom súde incidenčne spochybníť platnosť tohto nariadenia.²³

dvore prostredníctvom námietky nezákonnosti domáhať neuplatniteľnosti nariadenia, ktoré má všeobecnú resp. normatívnu povahu.

46. Hoci odôvodnenie tohto riešenia spočíva aj v hybridnej povahe tohto druhu nariadení, teda zároveň normatívnej a spôsobiteľnej priamo a osobne sa dotýkať jednotlivcov²⁴, odvolanie sa na formuláciu uvedenú v rozsudku *Simmenthal/Komisia*²⁵ a zdôraznenú v bode 42 vyššie, ako aj jej rozšírenie na prípad nariadenia Spoločenstva, pričom sa okrem toho odôvodnenie Súdneho dvora nezdá byť obmedzené na osobitný prípad antidumpingových nariadení, mohlo takisto prispieť k pretrvávaniu pochybností, pokiaľ ide o to, ako sa má postupovať v súvislosti s námietkou nezákonnosti, ktorú podali privilegovaní žalobcovia na Súdny dvor v rámci formálneho uplatnenia článku 241 ES.

47. Súdny dvor teda poskytol dôležité upresnenia vo svojom už citovanom rozsudku *Komisia/ECB*, ktoré smerujú k uznaniu toho, že privilegovaný žalobca sa môže na Súdnom

48. V tejto veci Komisia požaduje zrušenie rozhodnutia Európskej centrálnej banky (ECB) týkajúceho sa predchádzania podvodom z dôvodu, že toto rozhodnutie je v rozpore s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF).²⁶ Pokiaľ ide o dôvody na obranu, ktoré ECB uplatňuje proti žalobe o neplatnosť, ECB tvrdí, že nariadenie č. 1073/1999 je nezákonné a má byť vyhlásené za neuplatniteľné v zmysle článku 241 ES z dôvodu, že bolo údajne prijaté v rozpore s viacerými ustanoveniami Zmluvy, konkrétne s článkom 105 ods. 4 ES, ktorý sa týka poradenia sa s ECB. Komisia sa domnievala, že takýto dôvod na obranu je neprípustný, keďže ECB nie je oprávnená namietat nezákonnosť aktu, ktorého zrušenia sa mohla domáhať na základe článku 230 ES.

49. Po tom, ako sme si pripomenuli, že jednak osoba, ktorej je individuálne rozhodnutie určené, nie je oprávnená namietat nezákonnosť tohto rozhodnutia a jednak, že

23 — Rozsudok z 15. februára 2001, *Nachi Europe*, C-239/99, Zb. s. I-1197, body 37 a 38.

24 — Bod 37 v konečnom znení rozsudku.

25 — Rozsudok, už citovaný, bod 39.

26 — Ú. v. ES L 136, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91.

v súlade s už citovaným rozsudkom Nachi Europe sa nariadenie Spoločenstva môže stať pre jednotlivca právoplatným, ak sa toto nariadenie musí považovať za jemu určené individuálne rozhodnutie, ktorého zrušenia sa mohol nepochybne domáhať na základe článku 230 ES²⁷, Súdny dvor uviedol, že tieto „zásady... sa v každom prípade *nijakým spôsobom* nedotýkajú pravidla, ktoré sa vymedzuje v článku 241 ES, v ktorého *znení* sa stanovuje, že každý účastník konania, v ktorom sa rozhoduje o nariadení, na ktoré sa toto ustanovenie vzťahuje, sa môže z dôvodov stanovených v článku 230 druhom odseku ES domáhať na Súdnom dvore neuplatnitelnosti tohto nariadenia“²⁸. Keďže v tejto veci nebola spochybnená „normatívna povaha“ nariadenia č. 1073/1999 a netvrdilo sa, že uvedené nariadenie sa musí považovať za rozhodnutie, ktoré by bolo v takom prípade určené ECB²⁹, Súdny dvor zamietol námietku neprípustnosti, ktorú podala Komisia a meritórne preskúmal námietku nezákonnosti, ktorú podala ECB.

50. Súdny dvor tým, že uznanie práva každého účastníka konania domáhať sa prostredníctvom námietky nezákonnosti neuplatnitelnosti nariadenia „normatívnej povahy“ založil výlučne na doslovnom znení článku 241 ES, v tomto prípade explicitne potvrdil názor viacerých generálnych advokátov uvedený vyššie.

51. Ak pri výklade už citovaného rozsudku Komisia/ECB aj naďalej pretrvávajú pochybnosti týkajúce sa rozšírenia riešenia, ktoré Súdny dvor prijal vo vzťahu k prípustnosti námietky nezákonnosti, ktorú podala ECB, na všetkých privilegovaných žalobcov, keďže na základe článku 230 tretieho odseku ES má ECB aktívnu legitimitáciu iba na účely ochrany svojich výsad, toho rozšírenie potvrdzuje ďalší argument vychádzajúci z doslovného a logického významu, ktorý dopĺňa argument uvedený v predmetnom rozsudku.

52. Je totiž potrebné pripomenúť, že v článku 241 ES sa každému účastníkovi konania, v ktorom sa rozhoduje o nariadení, priznáva právo domáhať sa neuplatnitelnosti tohto nariadenia „*bez ohľadu na to*, či už uplynula lehota stanovená v článku 230 ods. 5 [ES]“.³⁰

53. Bolo by však málo presvedčivé vyhradiť možnosť namietat nezákonnosť nariadenia účastníkom konania, ktorí nemohli podať žalobu o neplatnosť, ak podľa znenia článku 241 ES môže byť táto námietka uplatnená „*bez ohľadu na to*“, či uplynula lehota na podanie žaloby o neplatnosť.³¹

27 — Pozri body 74 a 75 rozsudku.

28 — Bod 76 rozsudku (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

29 — Bod 77 rozsudku.

30 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

31 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Darmon, už citované, bod 25.

54. V článku 241 ES sa teda nesporne dáva privilegovaným žalobcom možnosť incidenčne namietať nezákonnosť nariadenia „normatívnej povahy“, hoci tento akt mohol priamo napadnúť v lehote stanovenej v článku 230 piatom odseku ES.

55. V dôsledku toho je potrebné určiť, či je možné tento záver rozšíriť na prípad, keď námietku nezákonnosti vznáša Komisia proti jednotnej akcii prijatej na základe hlavy V Zmluvy EÚ.

ii) O prípustnosti námietky nezákonnosti podanej proti jednotnej akcii prijatej na základe hlavy V Zmluvy EÚ

56. V prvom rade sa domnievam, že prvú časť námietky neprípustnosti, ktorú podáva Rada, vyjadrená všeobecným spôsobom a založená na neprípustnosti Súdneho dvora rozhodnúť o námietke nezákonnosti spornej jednotnej akcie, je potrebné zamietnuť z dôvodov analogických s dôvodmi, ktoré sú vymedzené v bode 31 vyššie.

57. Keďže sa ustanovenia Zmluvy ES týkajúce sa právomoci Súdneho dvora a jej výkonu,

medzi ktoré istotne patrí aj článok 241 ES, uplatňujú na článok 47 EÚ, Súdny dvor môže byť vedený k tomu, aby incidenčne preskúmal, či je jednotná akcia Rady prijatá na základe hlavy V Zmluvy EÚ, na ktorej sa zakladá rozhodnutie, ktoré je predmetom žaloby, neuplatniteľná v rozsahu, v akom Rada tým, že prijala uvedenú jednotnú akciu, zasiahla do právomocí, ktoré sa v Zmluve ES priznávajú Spoločenstvu.

58. Ako vyplýva z predchádzajúceho bodu, v článku 47 EÚ sa prirodzene ukladajú obmedzenia právomoci Súdneho dvora rozhodnúť o námietke nezákonnosti aktov prijatých na základe hlavy V Zmluvy EÚ, podobne ako obmedzenia, ktoré sa v tomto článku stanovujú, pokiaľ ide o uplatnenie článku 230 ES na tie isté akty. Dôvody uplatňované na podporu námietky nezákonnosti sa teda podľa môjho názoru musia, podobne ako dôvody uvádzané na podporu hlavného návrhu na zrušenie, obmedzovať na popretie právomoci Rady prijať akt, ktorého nezákonnosť sa namieta, z dôvodu, že tento akt zasiahol do právomocí, ktoré sa v Zmluve ES priznávajú Spoločenstvu.

59. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že Komisia bez toho, aby poprela všeobecný dosah námietky nezákonnosti podanej v jej žalobných návrhoch ako námietky, ktorá sa týka všetkých ustanovení spornej jednotnej akcie, vo svojich

písomných podaniach upresnila, že hlava I uvedeného aktu (teda články 2 až 5) patrí do SZBP, okrem „niektorých častí“ článku 4.³²

jednotná akcia posudzovať ako rozhodnutie, ktoré bolo určené Komisii, Komisia by nebola oprávnená namietať nezákonnosť uvedeného aktu.

60. Tento názor by mal viesť k určeniu, že Súdny dvor nie je príslušný posúdiť námietku nezákonnosti v rozsahu, v akom sa táto námietka týka vyššie uvedených článkov. Toto určenie však neznamená, že Súdny dvor nemôže uvedené články zohľadniť pri skúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia vzhľadom na skutočnosť, že jediným právnym základom tohto rozhodnutia je článok 3 spornej jednotnej akcie.

63. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v súlade s článkom 14 ods. 1 EÚ sa jednotná akcia týka situácie, pri ktorej sa operatívny postup Európskej únie považuje za nevyhnutný a stanovuje ciele, rozsah a prostriedky, ktoré Európska únia dostane k dispozícii, podmienky jej uskutočnenia a dobu jej trvania. Okrem toho v zmysle odseku 3 článku 14 EÚ jednotné akcie zaväzujú členské štáty pri prijímaní svojich pozícií a výkone svojej činnosti.

61. Ďalej mám dojem, že prípustnosť predmetnej námietky nezákonnosti v prejednávanej veci závisí menej od štatútu Komisie ako privilegovaného žalobcu ako od povahy aktu, ktorého nezákonnosť sa namieta.

62. Ak má totiž sporná jednotná akcia v zmysle judikatúry Súdneho dvora normatívnu a všeobecnú povahu, a teda sa približuje nariadeniu v zmysle článku 241 ES, Komisia, ako každý účastník konania, môže toto ustanovenie uplatniť, aby incidenčne poprela právomoc Rady na prijatie tohto aktu. Naproti tomu, ak by sa mala sporná

64. V prejednávanej veci pripomínam, že v článku 1 spornej jednotnej akcie sa definujú ciele týkajúce sa boja proti akumulovaniu a rozširovaniu ručných zbraní a ľahkých zbraní, zatiaľ čo v jej hlavách I a II sa upresňujú princípy, ktorými sa riadia preventívne a reaktívne aspekty a príspevok Európskej únie umožňujúci dosiahnutie uvedených princíпов. Podľa ustanovení hlavy II spornej jednotnej akcie musí Rada rozhodovať najmä o princíпов, krokoch a financovaní projektov priamo a viditeľne prispievajúcich k uplatňovaniu princíпов uvedených v hlave I spornej jednotnej akcie. Okrem

32 — Pozri najmä body 52 až 54 žaloby.

toho podľa článku 8 spornej jednotnej akcie Rada berie na vedomie, že Komisia zamýšľa smerovať svoju činnosť na dosiahnutie cieľov a priorit spornej jednotnej akcie. Napokon v článku 12 spornej jednotnej akcie sa stanovuje, že nadobúda účinnosť dňom jej prijatia, pričom sa v nej neupresňujú osoby, ktorým je určená.

65. V žiadnom prípade sa nezdá, že by sporná jednotná akcia vzhľadom na tieto charakteristiky, hoci nesporne, aspoň pokiaľ ide o jej hlavu II, má operatívny aspekt vlastný samotnej povahe takéhoto aktu, mala, a to aj pokiaľ ide o hlavu II tohto aktu, povahu rozhodnutia vo vzťahu ku Komisii, ktorá by tak bola osobou, ktorej je akt určený.

66. Na podporu námietky neprípustnosti voči námietke nezákonnosti sa napokon neuvádzalo, že sporná jednotná akcia má vo vzťahu ku Komisii povahu individuálneho rozhodnutia a ani Rada, či španielska vláda, alebo vláda Spojeného kráľovstva nespochybnili všeobecnú povahu spornej jednotnej akcie, pričom túto všeobecnú povahu oprávnene obhajuje Komisia.

67. Vzhľadom na tieto skutočnosti zastávam názor, že námietka nezákonnosti, ktorú

podáva Komisia proti spornej jednotnej akcii, je prípustná aspoň pokiaľ ide o hlavu II uvedeného aktu.

68. Tento záver nespochybňuje tvrdenie Rady, podľa ktorého dôvody, ktoré predložila Komisia, preukazujú, že údajná nezákonnosť spornej jednotnej akcie bola zjavná v okamihu jej prijatia, takže Komisia nie je oprávnená namietat jej nezákonnosť.

69. Keďže je totiž táto skutočnosť irelevantná v rámci námietky nezákonnosti podanej proti nariadeniu v zmysle článku 241 ES, nemôže byť zohľadnená ani na účely podmienenia prípustnosti námietky nezákonnosti proti takému aktu všeobecnej povahy, akým je sporná jednotná akcia prijatá na základe hlavy V Zmluvy EÚ.

70. Okrem toho zamietnutie tejto skutočnosti ako irelevantnej neznamená, že Komisia môže obísť lehotu stanovenú v článku 230 piatom odseku ES na podanie žaloby o neplatnosť. Návrh, ktorý podala Komisia, totiž v prejednávacom prípade smeruje iba k určeniu neuplatniteľnosti spornej jednotnej akcie v súlade s článkom 241 ES a v prípade,

že sa tomuto návrhu nevyhovie, by neznamenal zrušenie tohto aktu alebo niektorých jeho ustanovení.

pokiaľ ide o vzťah medzi bojom proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a právomocami Spoločenstva. Po tretie zo svojich tvrdení uvedených vo vzťahu k dvom predchádzajúcim otázkam vyvodzujú diametrálne protikladné dôsledky týkajúce sa zákonnosti napadnutého rozhodnutia a zákonnosti spornej jednotnej akcie.

71. Zastávam preto názor, že je potrebné zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú podala Rada, španielska vláda a vláda Spojeného kráľovstva a uznať prípustnosť námietky nezákonnosti spornej jednotnej akcie, alebo aspoň jej hlavy II, ktorú podala Komisia.

74. V nasledujúcich úvahách preto pristúpim k preskúmaniu týchto troch bodov.

72. Návrhy na zrušenie napadnutého rozhodnutia a návrh Komisie na určenie neuplatniteľnosti spornej jednotnej akcie, alebo v každom prípade jej hlavy II, sú teda prípustné.

1. O výklade a rozsahu článku 47 EÚ

a) Tvrdenia účastníkov konania

B — *O veci samej*

73. Ako hlavní aj vedľajší účastníci konania zdôrazňujú vo svojich písomných podaniach, odporujú si po prvé, pokiaľ ide o výklad a rozsah článku 47 EÚ a po druhé,

75. Komisia, ktorú podporuje Parlament, sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie týkajúce sa boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní je potrebné zrušiť z dôvodu, že zasahuje do právomocí, ktoré sa priznávajú Spoločenstvu v oblasti rozvojovej spolupráce, čo je v rozpore s článkom 47 EÚ.

76. Podľa Komisie a Parlamentu má článok 47 EÚ za cieľ chrániť právomoci Spoločenstva vzhľadom na činnosť Európskej únie, ktorá sa zakladá na Zmluve EÚ, tým, že stanovuje „pevné“ hranice medzi právomocami Spoločenstva a právomocami Európskej únie.

77. Na základe článku 47 EÚ sa vzťah medzi právomocami Spoločenstva a právomocami Európskej únie konajúcej v rámci SZBP odlišuje od vzťahu medzi právomocami Spoločenstva a právomocami členských štátov v tom zmysle, že pri vymedzení právomocí Spoločenstva a Európskej únie nie je možné uplatniť zásadu vylučovacieho účinku. Hoci v takej oblasti delených právomocí, ako je politika rozvojovej spolupráce, si členské štáty ponechávajú svoju právomoc konať samostatne, individuálne alebo kolektívne, ak Spoločenstvo svoju právomoc ešte nevykonalo, to isté neplatí pre Európsku úniu, ktorá je v zmysle článku 47 EÚ povinná rešpektovať právomoci Spoločenstva, či už výlučné, alebo nevýlučné, a to aj vtedy, ak ide o nevykonávané právomoci.

78. Rada tvrdí, že hoci je diskusia o rozdelení právomocí medzi Spoločenstvo a Európsku úniu v každom prípade relevantná, nič to nemení na tom, že v prejednávanej veci Spoločenstvo nemalo nijakú právomoc (potenciálnu alebo skutočnú) na boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní.

79. Pokiaľ ide o výklad článku 47 EÚ, Rada tvrdí, že cieľom tohto ustanovenia je chrániť rovnováhu právomocí stanovených v Zmluvách a nemôže sa vykladať v tom zmysle, že jeho cieľom je chrániť právomoci udelené Spoločenstvu na úkor právomocí udeľených Európskej únii. Podľa článku 5 ES totiž Spoločenstvo môže konať iba v medziach jemu priznaných právomocí a cieľov stanovených v Zmluve o ES.

80. Rada dodáva, že článok 47 EÚ nebráni tomu, aby boli v rámci SZBP prijaté opatrenia, ktoré využívajú také isté nástroje, aké využíva Spoločenstvo v rámci rozvojovej spolupráce, ak tieto opatrenia smerujú nie na dosiahnutie cieľov rozvojovej spolupráce, ale na dosiahnutie cieľov, ktoré vyplývajú zo SZBP.

81. Vláda Spojeného kráľovstva sa domnieva, že na to, aby sa akt založený na Zmluve EÚ mohol považovať za akt, ktorý je v rozpore s článkom 47 EÚ, musia byť splnené dve podmienky.

82. Po prvé Spoločenstvo musí mať právomoc prijať akt, ktorý má rovnaký účel a rovnaký obsah. Hoci sa akt prijatý

na základe Zmluvy EÚ vzťahuje na oblasť, v ktorej by Spoločenstvo mohlo konať na základe cieľov, ktoré mu boli vymedzené, k porušeniu článku 47 EÚ by nedošlo, ak tento akt sleduje celkom odlišný cieľ, predovšetkým cieľ typicky patriaci do SZBP.

83. Po druhé akt založený na Zmluve EÚ musí zasahovať do právomoci priznanej Spoločenstvu tým, že bráni jej výkonu alebo ju obmedzuje. Takýto vylučovací účinok je však vylúčený v oblasti rozvojovej spolupráce, kde má Spoločenstvo paralelné právomoci. V oblasti paralelných právomoci samotná skutočnosť, že Spoločenstvo vykonalo svoju právomoc, nebráni Európskej únii vo vykonaní svojej právomoci. Jediným obmedzením vzťahujúcim sa na Európsku úniu je teda dodržanie povinnosti zhodnosti, ktorá je stanovená v článku 3 EÚ.

b) Analýza

84. Prudká diskusia, ktorá prebieha najmä medzi Komisiou a vládou Spojeného kráľovstva, o výklade článku 47 EÚ sa zdá byť iba špičkou ľadovca zásadnejších rozporov týkajúcich sa štruktúry Európskej únie.

85. Podľa modelu, ktorý zastáva Komisia, vzťahy, ktoré udržujú Európska únia a Spoločenstvo nie je možné porovnávať so vzťahmi medzi Spoločenstvom a členskými štátmi. Podľa tohto modelu, ktorý je možné označiť za „trojuholníkový“, Európska únia má a vykonáva vlastné právomoci, ktoré nie sú iba kolektívnym výkonom právomocí, ktoré si ponechali členské štáty. Komisia tak obhajuje teóriu „pevných“ hraníc medzi Spoločenstvom a Európskou úniou konajúcou v rámci SZBP.

86. Naproti tomu vláda Spojeného kráľovstva zastáva model, ktorý je možné označiť za „dualistický“, pričom hranicu medzi právomocami Spoločenstva a právomocami Európskej únie prirovnáva k hranici, ktorá oddeľuje Spoločenstvo a členské štáty. Inými slovami, podľa tohto prístupu by akcia Európskej únie podľa hlavy V Zmluvy EÚ sledujúca ciele stanovené v článku 11 ods. 1 EÚ, medzi inými aj zachovanie mieru a posilňovanie medzinárodnej bezpečnosti, *nikdy* nezasahovala do právomocí Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, hoci by bol obsah tejto akcie analogický s obsahom akcie, ktorú prijalo Spoločenstvo, pretože Únia by rovnako ako jej členské štáty vykonávala

právomoci paralelné s právomocami Spoločenstva, čím by odkaz na článok 47 EÚ stratil svoj význam.³³

87. Táto diskusia sa môže zdať *a priori* akademickou, keďže ani Komisia, ani vláda Spojeného kráľovstva nepopierajú, že preskúmanie, ktoré má Súdny dvor vykonať na účely overenia prípadného porušenia článku 47 EÚ, musí spočívať v posúdení cieľa a obsahu napadnutého rozhodnutia z hľadiska spornej jednotnej akcie. Z písomných podaní vlády Spojeného kráľovstva však takisto vyplýva, že z teórie, ktorú zastáva, nevyplýva, že žalobu je potrebné zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať obsah napadnutého rozhodnutia, pretože v skutočnosti je na účely skonštatovania porušenia článku 47 EÚ v prejednávanej veci naozaj relevantný jedine cieľ, ktorý sleduje akcia Európskej únie.

88. Napriek dôvtipnosti analýzy, ktorú navrhuje vláda Spojeného kráľovstva, mám dojem, že jej argumentácia sa opiera o niektoré nesprávne predpoklady, týkajúce sa výkladu článku 47 EÚ, ktorý vyplýva z rozsudkov Súdneho dvora, čo by mohlo viesť k nepriatihu tejto teórie.

89. Ako všeobecnú poznámku v prvom rade poznamenávam, že vláda Spojeného kráľovstva netvrdí, že Európska únia môže prijať na základe SZBP akciu, ktorá sleduje socio-ekonomický cieľ rozvojovej spolupráce bez toho, aby tým porušila článok 47 EÚ. Zdá sa totiž, že táto vláda pripustila, pričom toto tvrdenie sa pripúšťa aj vo výslovnom stanovisku Rady prijatom v tejto súvislosti, že Európska únia nemôže takýto cieľ sledovať v rámci hlavy V Zmluvy EÚ. V každom prípade tak Rada, ako aj vláda Spojeného kráľovstva tvrdia, že napadnuté rozhodnutie a sporná jednotná akcia sledujú cieľ patriaci do SZBP.

90. Naproti tomu vláda Spojeného kráľovstva tvrdí, že z dôvodu paralelných právomocí sa Spoločenstvu nikdy nebráni v tom, aby prijalo akciu na základe rozvojovej spolupráce, a to ani v prípade, keď Európska únia prijala v rámci SZBP akciu, ktorej obsah je podobný (a síce, v prejednávanej veci, finančná a/alebo technická pomoc africkej regionálnej organizácii), ktorá však sleduje jeden z cieľov stanovených v článku 11 ods. 1 EÚ, a to, v prejednávanej veci, zachovanie mieru a posilňovanie medzinárodnej bezpečnosti. Táto teória sa sčasti opiera o predpoklad, podľa ktorého musia byť v zmysle judikatúry Súdneho dvora na účely skonštatovania porušenia článku 47 EÚ

33 — Pozri najmä body 70 až 72 vyjadrenia vlády Spojeného kráľovstva ako vedľajšieho účastníka konania.

splnené dve nezávislé podmienky: po prvé musí mať Spoločenstvo právomoc prijať akt, ktorého obsah, ale najmä cieľ sú analogické s obsahom a cieľom aktu, ktorý prijala Európska únia, a po druhé musí dôjsť k zásahu do právomocí Spoločenstva.

prostredníctvom trestného práva³⁶, ktoré bolo prijaté na základe hlavy VI Zmluvy EÚ, pričom skonštatoval, že z *dôvodu jednak cieľov a jednak obsahu* článkov 1 až 7 rámcového rozhodnutia, je prvotným účelom týchto článkov ochrana životného prostredia a *mohli byť preto prijaté* na základe článku 175 ES.³⁷

91. V prvom rade je potrebné pripomenúť, že na základe článku 47 EÚ nemôže byť nijaké ustanovenie Zmluvy ES ovplyvnené ustanovením Zmluvy EÚ.³⁴

94. Súdny dvor ďalej rozhodol, že „za týchto okolností rámcové rozhodnutie tým, že zasahuje do právomocí, ktoré článok 175 ES zveruje Spoločenstvu, porušuje vo svojej celistvosti z dôvodu svojej nedeliteľnosti článok 47 EÚ“.³⁸

92. Funkcia článku 47 EÚ spočíva v ochrane právomocí, ktoré ustanovenia Zmluvy ES priznávajú Spoločenstvu, pred akýmkoľvek zásahom prostredníctvom aktov, o ktorých Rada tvrdí, že patria do hláv V a VI Zmluvy EÚ.³⁵

95. Na rozdiel od toho, čo uvádza vláda Spojeného kráľovstva, na základe vyššie uvedeného odôvodnenia rozsudku z 13. septembra 2005 nie je možné dospieť k záveru, že existencia zásahu do právomocí Spoločenstva môže predstavovať podmienku nezávislú od podmienky, ktorá zahŕňa preskúmanie obsahu a účelu sporného aktu. Naopak sa zdá, že keďže bod 53 tohto rozsudku začína výrazom „za týchto okolností“, Súdny dvor vyvodzuje zásah do právomocí Spoločenstva, a teda porušenie

93. Takisto pripomínam, že v už citovanom rozsudku z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, Súdny dvor vyhovel žalobe o neplatnosť, ktorú podala Komisia proti rámcovému rozhodnutiu Rady 2003/80/SVV z 27. januára 2003 o ochrane životného prostredia

36 — Toto rámcové rozhodnutie bolo uverejnené v Ú. v. ES L 29, s. 55; Mim. vyd. 19/006, s. 97.

37 — Rozsudok, už citovaný, bod 51 (kurzívou zvýraznil generálny advokát). Súdny dvor teda, ako uvádza v bode 45 tohto rozsudku, uplatnil svoju ustálenú judikatúru týkajúcu sa voľby právneho základu aktu Spoločenstva, podľa ktorej sa má táto voľba „založiť na objektívnych skutočnostiach, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah aktu“.

38 — Tamže, bod 53 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

34 — Rozsudok z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, už citovaný, bod 38.

35 — Pozri rozsudky z 12. mája 1998, Komisia/Rada, už citovaný, bod 16, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, už citovaný, bod 39.

článku 47 EÚ zo svojho predchádzajúceho preskúmania cieľa a obsahu rámcového rozhodnutia Rady. Práve na základe vykonania tohto preskúmania mohol Súdny dvor skonštatovať, že bol porušený článok 47 EÚ, pričom už nemusel zistiť, či bola splnená uvádzaná dodatočná podmienka založená na zásahu do právomocí Spoločenstva.

96. Ďalej je potrebné preskúmať tvrdenie vlády Spojeného kráľovstva, podľa ktorého z dôvodu paralelnej alebo doplnjúcej povahy právomocí priznaných Spoločenstvu vo vzťahu k právomociam členských štátov v oblasti rozvojovej spolupráce³⁹ nemôže akcia Európskej únie sledujúca cieľ SZBP nikdy zasahovať do právomocí Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.

97. V tejto súvislosti je po prvé potrebné uviesť, že tento všeobecný prístup aj naďalej podlieha aspoň preskúmaniu autentickej povahy cieľa SZBP sledovaného akciou Európskej únie na základe hlavy V Zmluvy

39 — Na pripomenutie a na všetky potrebné účely uvádzam, že v článku I-12 Zmluvy o Ústave pre Európu [Ú. v. EÚ C 310, (2004), s. 1] sa rozlišuje medzi tromi „kategóriami“ právomocí Únie (zlúčenej so Spoločenstvom), a sice ide o výlučnú právomoc, delenú právomoc vykonávanú spoločne s členskými štátmi vo vymedzenej oblasti, v ktorej členské štáty vykonávajú svoju právomoc „v rozsahu, v akom Únia svoju právomoc nevykonala alebo rozhodla, že ju prestane vykonávať“ a právomoc (nekalifikovanú) v niektorých oblastiach „vykonávať činnosti, ktorými podporuje, koordinuje alebo doplní činnosti členských štátov bez toho, aby tým v týchto oblastiach [Únia] nahrádzala ich právomoc“.

EÚ zo strany Súdneho dvora, keďže Európska únia nemôže, ako priznávajú Rada a vláda Spojeného kráľovstva, sledovať cieľ rozvojovej spolupráce, ktorý jej neukladá nijaké ustanovenie Zmluvy EÚ.⁴⁰

98. Po druhé je potrebné poznamenať, že v článku 47 EÚ nedochádza k žiadnemu zvyšovaniu ochrany, ktorú tento článok poskytuje ustanoveniam Zmluvy ES podľa rozdelenia právomocí medzi členské štáty a Spoločenstvo, a teda podľa povahy právomocí priznaných Spoločenstvu. Preto sa zdá, že článok 47 EÚ vychádza z predpokladu, podľa ktorého majú byť všetky právomoci priznané Spoločenstvu bez ohľadu na rozdelenie, ktoré existuje medzi Spoločenstvom a členskými štátmi, chránené pred akýmkoľvek zásahom zo strany Európskej únie vo forme prijatia aktu založeného na hlavách V a/alebo VI Zmluvy EÚ.

99. Z už citovaných rozsudkov z 12. mája 1998, Komisia/Rada, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada takisto vyplýva, že Súdny dvor preskúmal prípadné porušenie článku 47 EÚ aktmi prijatými Európskou úniou v oblastiach (vízová politika a politika životného prostredia), ktoré nepatria do

40 — Podľa judikatúry Súdneho dvora nemôže voľba právneho základu aktu závisieť iba od presvedčenia inštitúcie, pokiaľ ide o sledovaný cieľ, ale, ako už bolo upresnené v poznámke pod čiarou č. 37 vyššie, musí byť založená na objektívnych skutočnostiach, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania: pozri najmä rozsudky z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, Zb. s. 1493, bod 11, a z 11. júna 1991, Komisia/Rada, C-300/89, Zb. s. I-2867, bod 10.

výlučnej právomoci Spoločenstva, ale do oblasti právomoci delenej medzi Spoločenstvom a členské štáty, v ktorej Spoločenstvo ešte nekonalo.

100. Zdá sa, že tieto skutočnosti preukazujú to, že povaha právomoci priznanej Spoločenstvu a rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi sú na účely uplatnenia článku 47 EÚ, ak táto právomoc existuje, irelevantné. Je pritom nepopierateľné, že právomoc Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce existuje, čo preukazujú ustanovenia hlavy XX Zmluvy ES.

101. Je zaiste nesporné, že ako tvrdí vláda Spojeného kráľovstva, právomoc Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce dopĺňa právomoci členských štátov.

102. Je totiž potrebné poznamenať, že politika Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, uvedená v článku 3 ods. 1 písm. r) ES a v hlave XX Zmluvy ES, v zmysle článku 177 ods. 1 ES „doplňuje politiky uskutočňované členskými štátmi“. V článku 180 ods. 1 ES sa takisto stanovuje, že „Spoločenstvo a členské štáty koordinujú svoje politiky rozvojovej spolupráce a navzájom sa radia

o programoch pomoci“ a „môžu uskutočniť jednotnú akciu“. V článku 181 prvom odseku ES sa dodáva, že „Spoločenstvo a členské štáty v rámci svojej pôsobnosti spolupracujú s tretími krajinami a s príslušnými medzinárodnými organizáciami“, zatiaľ čo v druhom odseku tohto článku sa stanovuje, že právomocami Spoločenstva v tejto oblasti nesmú „dotknuté právomoci členských štátov viesť rokovania v medzinárodných orgánoch a uzatvárať medzinárodné dohody“.

103. Je teda nepochybné, ako Súdny dvor skonštatoval už vo svojom rozsudku z 2. marca 1994, ktorý bol vyhlásený po nadobudnutí platnosti Zmluvy EÚ, ktorého skutkové okolnosti však nastali pred týmto nadobudnutím platnosti, že, v tejto oblasti nie je právomoc Spoločenstva výlučná.⁴¹ Súdny dvor okrem toho toto posúdenie potvrdil po nadobudnutí platnosti Zmluvy EÚ, a to v rozsudku Portugalsko/Rada.⁴²

104. V už citovanom rozsudku Parlament/Rada Súdny dvor z určenia nevýlučnej

41 — Rozsudok z 2. marca 1994, Parlament/Rada, C-316/91, Zb. s. I-625, bod 26.

42 — Rozsudok z 3. decembra 1996, Portugalsko/Rada, C-268/94, Zb. s. I-6177, bod 36. Súdny dvor však upresnil, že Spoločenstvo má osobitnú právomoc uzatvárať dohody s tretími krajinami v oblasti rozvojovej spolupráce.

povahy právomoci Spoločenstva vyvodil, že členské štáty sú oprávnené samy sa zmluvne zaväzovať voči tretím štátom, a to buď kolektívne, alebo individuálne, alebo dokonca spoločne so Spoločenstvom.⁴³

105. Hoci Súdny dvor priamo ne kvalifikoval právomoc, ktorú vykonáva Spoločenstvo, je potrebné uviesť, ako to uviedol generálny advokát Jacobs vo svojich návrhoch, ktoré predniesol v tejto veci, že Súdny dvor odmietol všetku argumentáciu, ktorú uvádzal Parlament, ktorý najmä tvrdil, že akonáhle Spoločenstvo vykonalo svoju právomoc, členské štáty už nie sú oprávnené vykonávať svoju právomoc.⁴⁴ Podľa názoru generálneho advokáta Jacobsa je táto teória neprijateľná v oblasti, v ktorej majú Spoločenstvo a členské štáty paralelné právomoci.⁴⁵

106. V rozsudku z toho istého obdobia, na ktorý účastníci konania v prejednávanej spore niekoľkokrát poukazujú, v ktorom sa kladie otázka, či rozhodnutie, ktoré napadol Parlament, predstavuje napadnutelný akt v zmysle článku 173 Zmluvy ES (teraz po zmene a doplnení článok 230 ES), Súdny dvor takisto pripomenul, že právomoc

Spoločenstva v oblasti humanitárnej pomoci nie je výlučná a že preto členský štátom nebráni v tom, aby v tejto súvislosti kolektívne vykonávali, či už v *Rade, alebo mimo Rady*, svoje právomoci.⁴⁶

107. Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia vo svojich písomných podkladoch, členské štáty nie sú v oblasti rozvojovej spolupráce zbavené svojich vlastných právomocí, a to ani v prípade, že Spoločenstvo v predmetnej oblasti svoju právomoc vykonalo.⁴⁷

108. Odlišný výklad ustanovení hlavy XX Zmluvy ES by zbavoval všetkého potrebného účinku povinnosť stanovenú v článku 180 ES, ktorej podliehajú Spoločenstvo a členské štáty, a to koordinovať svoju politiku v oblasti rozvojovej spolupráce a navzájom sa radiť o svojich programoch pomoci. Výklad, ktorý zastáva Komisia, by spôsobil takisto

43 — Tamže.

44 — Bod 42 návrhov prednesených 10. novembra 1993.

45 — Pozri najmä body 44 a 50 návrhov, už citované.

46 — Rozsudok z 30. júna 1993, Parlament/Rada a Komisia, C-181/91 a C-248/91, Zb. s. I-3685, bod 16 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

47 — Existencia paralelných právomocí v oblasti rozvojovej spolupráce samozrejme neznamená, že členské štáty pri výkone svojej vlastnej právomoci nepodliehajú povinnosti lojálnej spolupráce, ako vyplýva z článku 10 ES. Túto povinnosť napokon upresňuje nevyhnutnosť koordinácie politik rozvojovej spolupráce, jednak politik Spoločenstva, ako aj vnútroštátnych politik, ktorá je uvedená v článku 180 ods. 1 ES. Členský štát by teda napríklad v rámci bilaterálnej politiky nemohol ponechať alebo obnoviť program rozvojovej pomoci v prospech tretieho štátu, v súvislosti s ktorým Spoločenstvo rozhodlo o zastavení svojich vlastných príspevkov najmä z dôvodu závažného porušovania ľudských práv v uvedenom treťom štáte.

nezrozumiteľnosť možnosti, ktorá sa dáva Spoločenstvu a členským štátom, prijímať jednotné akcie v zmysle článku 180 ods. 1 ES.

a členské štáty sa musí odlišovať od rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvo a Európsku úniu v rámci druhého a tretieho piliera, ako je to upravené v článku 47 EÚ⁵⁰.

109. Dohoda o spolupráci medzi Európskym spoločenstvom a Indickou republikou o partnerstve a rozvoji⁴⁸, v súvislosti s ktorou bol vyhlásený už citovaný rozsudok Portugalsko/Rada, predstavuje príklad paralelnej alebo dopĺňajúcej povahy právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi. Podľa článku 25 tejto dohody sa totiž ani táto dohoda, ani žiadna činnosť vykonaná v jej rámci nedotýka právomocí členských štátov podnikáť bilaterálne aktivity s Indiou v rámci hospodárskej spolupráce, prípadne s ňou uzatvárať nové dohody o hospodárskej spolupráci. Súdny dvor z tohto ustanovenia najmä vyvodil, že „samotné začlenenie [do dohody] ustanovení o spolupráci v konkrétnej oblasti ... neprejudikuje... rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvo a členské štáty ani právny základ aktov Spoločenstva na vykonanie spolupráce v takejto oblasti“.⁴⁹

111. Zatiaľ čo sú totiž členské štáty v zásade oprávnené konať⁵¹, akcia Európskej únie podľa hláv V a VI Zmluvy EÚ je v zásade vylúčená v prípade, ak existujú adekvátne právomoci stanovené v Zmluve ES, a to bez ohľadu na povahu (výlučnú, delenú alebo paralelnú) uvedených právomocí priznaných Spoločenstvu.

112. Ak by mali vysoké zmluvné strany v úmysle vymedziť rozsah článku 47 EÚ podľa rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi, tento článok by zaiste neznel tak, že okrem výslovných ustanovení stanovených v článku 47 EÚ, „nič“ v Zmluve EÚ „nemá vplyv“ na Zmluvu ES.

110. Nič to však nemení na tom, že rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvo

113. To, že členské štáty môžu byť kolektívne oprávnené konať, sa nezdá byť v rozpore so

48 — Ú. v. ES L 223, 1994, s. 35.

49 — Rozsudok, už citovaný, bod 47.

50 — Pozri v tomto zmysle bod 58 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Mazák 28. júna 2007, (vec Komisia/Rada, C-440/05, v konaní na Súdnom dvore).

51 — S výnimkou výlučnej právomoci Spoločenstva a situácie, keď Spoločenstvo vykonalo svoju právomoc v oblasti, v ktorej sa konkurenčne delí o právomoc s členskými štátmi.

skutočnosťou, že samotná Európska únia nemôže vykonať akciu podľa hláv V a VI Zmluvy EÚ, ktorá by mohla patriť do právomocí Spoločenstva.

EÚ a politikou Spoločenstva v oblasti rozvoje spolupráce mali výklad a rozsah článku 47 EÚ závisieť od rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvo a členské štáty podľa Zmluvy EŠ.

114. Okrem toho, ako to tvrdí Komisia a uznávajú Rada a vláda Spojeného kráľovstva, členské štáty kolektívne nevykonávajú svoju právomoc, ak je akcia prijatá na základe aktu Rady podľa hlavy V Zmluvy EÚ a ak tento akt môže byť okrem toho ako v prípade napadnutého rozhodnutia prijatý kvalifikovanou väčšinou⁵², už citované rozsudky z 12. mája 1998, Komisia/Rada, a z 13. septembra 2005, Komisia/Rada nevylúčili prípadné porušenie článku 47 EÚ zo strany Európskej únie konajúcej v rámci hlavy VI Zmluvy EÚ — pričom druhým rozsudkom sa dokonca rozhodlo, že došlo k zásahu do právomocí Spoločenstva —, zatiaľ čo Spoločenstvo ešte v predmetných oblastiach nekonalo a že členské štáty si v zásade ponechali právomoc konať v uvedených oblastiach.

116. Ako už bolo naznačené vyššie, cieľom článku 47 EÚ je takmer hermeticky zachovať prednosť činnosti Spoločenstva podľa Zmluvy ES pred činnosťami vykonanými na základe hlavy V a/alebo hlavy VI Zmluvy EÚ, teda ak *môže* byť činnosť vykonaná podľa Zmluvy ES, *musí* byť podľa tejto Zmluvy vykonaná.⁵³

117. Ochrana činnosti Spoločenstva vyplýva aj z viacerých ďalších ustanovení Zmluvy EÚ.

115. Nevidím žiadny dôvod, prečo by v rámci vzťahov medzi hlavou V Zmluvy

118. Je určite nesporné, že v oblasti vonkajšej činnosti sa v článku 11 ods. 1 Zmluvy EÚ zveruje SZBP pôsobnosť „zahŕňajúc[a] všetky oblasti zahraničnej a bezpečnostnej politiky“, čo je výraz dostatočne široký na to, aby zahŕňal najmä politiku Spoločenstva v oblasti rozvoje spolupráce.

52 — V súlade s článkom 23 ods. 2 EÚ totiž Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou, najmä ak prijíma rozhodnutie o vykonaní jednotnej akcie alebo spoločnej pozície.

53 — Pozri takisto v tomto zmysle bod 53 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Mazák, už citované.

119. V každom prípade toto ustanovenie, ktoré je uvedené v hlave V Zmluvy EÚ, nie je možné vykladať samostatne, ale naopak ho je potrebné vykladať vzhľadom na spoločné a záverečné ustanovenia uvedenej Zmluvy, ktoré odkazujú na Európsku úniu ako na „fasádu“ troch pilierov.

120. Takisto konštatujem, že okrem článku 47 EÚ sa v článku 1 EÚ stanovuje, že politiky a formy spolupráce stanovené touto Zmluvou, teda najmä SZBP, *dopĺňajú* Európske spoločenstvá, zatiaľ čo v článku 2 EÚ sa upresňuje, že Európska únia si kladie za cieľ najmä v „plnej miere zachovať *acquis communautaire* a ďalej ho rozvíjať“, pričom tento cieľ sa v mierne zmenenej forme opätovne uvádza v článku 3 prvom odseku EÚ.

121. Ide teda naozaj o ochranu oblastí činnosti Spoločenstva, takže Európska únia sa musí zdržať zásahov do týchto oblastí tak, že bude používať spôsoby spolupráce, ktoré sú menej integrované ako spôsoby spolupráce stanovené v Zmluve ES, teda tie, ktoré sú stanovené v hlavách V a VI Zmluvy EÚ. Hoci z vecnej stránky je odkaz na pojem *acquis communautaire* nepresný, nepochybné zahŕňa právomoci, ktoré boli udelené Spoločenstvu.

122. V konečnom dôsledku je možné tvrdiť, že SZBP zahŕňa „všetky oblasti zahraničnej

a bezpečnostnej politiky“ okrem takých foriem zahraničnej politiky, ktoré patria do právomoci Spoločenstva, akými sú spoločná obchodná politika alebo politika rozvojovej spolupráce, a to bez ohľadu na rozdelenie právomocí medzi členskými štátmi a Spoločenstvom. Tento prístup sa zdá byť jediným prístupom zabezpečujúcim súlad všetkých ustanovení Zmluvy EÚ.

123. Túto teóriu *a contrario* posilňuje jediná spojnica, ktorá bola vytvorená Maastrichtskou zmluvou a ponechaná v súčasnom znení Zmluvy EÚ, v súlade s článkom 47 EÚ⁵⁴, medzi činnosťou Spoločenstva týkajúcou sa hospodárskych sankcií v zmysle článkov 60 ES a 301 ES a cieľmi Zmluvy EÚ, ktoré sú stanovené v článku 11 ods. 1 EÚ v oblasti vonkajších vzťahov. V týchto celkom osobitných ustanoveniach Zmluvy ES⁵⁵ sa totiž výslovne predpokladá, že Európska únia konajúca podľa hlavy V Zmluvy EÚ môže *stanoviť* postup Spoločenstva smerujúci k prerušeniu alebo čiastočnému alebo úplnému obmedzeniu hospodárskych vzťahov s jednou alebo viacerými tretími krajinami, čím postup Spoločenstva podriaďuje postupu, o ktorom sa rozhodlo v rámci SZBP.

54 — Hoci totiž, ako sa stanovuje v tomto článku, nič v Zmluve EÚ nemá vplyv na Zmluvu ES, je tomu tak iba „s výhradou ustanovení poznačujúcich Zmluvu o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva s cieľom založiť Európske spoločenstvo“.

55 — Pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, T-306/01, Zb. s. II-3533, bod 160, a Kadi/Rada a Komisia, T-315/01, Zb. s. II-3649, bod 124. Je potrebné poznamenať, že proti obidvom rozsudkom bolo podané odvolanie. Tieto odvolania, v súčasnosti v konaní na Súdnom dvore, boli zapísané pod číslami C-415/05 P a C-402/05 P.

124. Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí vláda Spojeného kráľovstva, pochybujem, že akcia Európskej únie podľa hlavy V Zmluvy EÚ nemôže *nikdy* zasahovať do právomocí Spoločenstva v oblasti rozvoje spolupráce.

prijíma podľa hlavy V Zmluvy EÚ, môže zasahovať do právomocí Spoločenstva v oblasti rozvoje spolupráce.

125. V tejto súvislosti pripomínam, že samotná vláda Spojeného kráľovstva pripúšťa, že zásah môže byť vylúčený iba ak akcia Európskej únie podľa hlavy V Zmluvy EÚ sleduje cieľ SZBP. Ako však už bolo predtým uvedené, autentickú povahu takehoto cieľa musí v každom prípade vždy overiť Súdny dvor, aby sa vylúčilo údajné porušenie článku 47 EÚ.

127. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že výklad a rozsah článku 47 EÚ nemôže závisieť od rozdelenia právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi podľa Zmluvy ES.

128. Preskúmanie, ktoré musí Súdny dvor vykonať v prejednávanej veci, sa preto musí týkať otázky, či na základe právomocí priznaných Spoločenstvu v oblasti rozvoje spolupráce mohlo Spoločenstvo napadnuté rozhodnutie, a to vzhľadom na jeho cieľ a obsah, ako aj s ohľadom na spornú jednotnú akciu, ktorej vykonanie má za cieľ, prijať podľa hlavy XX Zmluvy ES.

126. Okrem toho z veľmi opatreného znenia článku 8 spornej jednotnej akcie, podľa ktorého Rada „oznamuje [berie na vedomie — neoficiálny preklad], že Komisia zamýšľa smerovať svoju činnosť na dosiahnutie cieľov a priorit... [spornej] jednotnej akcie, ak je to potrebné za pomoci vhodných opatrení spoločnosti“⁵⁶, jasne vyplýva, že si je plne vedomá toho, že zo všeobecného hľadiska akcia, ktorú

129. Toto preskúmanie však závisí od otázky, o ktorej účastníci konania takisto rozsiahlo diskutovali, či boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní patrí do právomocí Spoločenstva ako takeého. Ak by tomu bolo tak, žalobu je potrebné v zásade zamietnuť.

56 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

2. O vzťahoch medzi bojom proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a právomocami Spoločenstva

a) Tvrdenia účastníkov konania

130. Podľa Komisie a Parlamentu boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní, keďže sa stal integrálnou súčasťou politiky rozvojovej spolupráce, patrí do právomocí pridelených v tejto oblasti Spoločenstvu.

131. Trvalá rozvojová spolupráca krajiny totiž môže byť účinná len vtedy, ak existuje určité minimum stability a demokratickej legitímnosti. Politika odmietania a likvidácie ručných zbraní a ľahkých zbraní predstavuje v súlade s týmto hľadiskom stability prostriedok na dosiahnutie cieľov politiky rozvojovej spolupráce, ktorý nemožno vynechať.

132. Komisia tvrdí, že integrácia boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní do politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce bola zakotvená v rámci dohody z Cotonou, hoci išlo o zmiešanú dohodu. Skutočnosť, že likvidácia ručných zbraní a ľahkých zbraní patrí do politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, potvrdzuje jej integrácia do plánovania,

ktoré bolo vykonané regionálnym orientačným programom pre západnú Afriku z 19. februára 2003 a začlenenie do všeobecného rozpočtu Európskej únie na rok 2004 v rámci kapitoly SZBP, teda položky určenej na financovanie opatrení určených najmä na boj proti šíreniu ľahkých zbraní a proti nezákonnému obchodovaniu so zbraňami v rozsahu, v akom sa na tieto činnosti už nevzťahuje dohoda z Cotonou, v ktorej sa upravuje ten istý druh činností v krajinách AKP.

133. Spojitosť politiky rozvojovej spolupráce a toho, že hromadenie ručných zbraní a ľahkých zbraní pôsobí destabilizujúco okrem toho uznala samotná Rada, ako aj medzinárodné spoločenstvo. Vo svojej odpovedi na vyjadrenia vedľajších účastníkov konania Komisia upresnila, že uvedené nevyklučuje, že niektoré aspekty boja proti ručným zbraňam a ľahkým zbraňam by mohli v závislosti od svojho účelu a obsahu patriť do SZBP.

134. Rada, ktorú v konaní podporujú všetky vlády členských štátov, ktoré sú vedľajším účastníkom konania, uvádza, že boj proti ručným zbraňam a ľahkým zbraňam nepatrí do právomocí pridelených Spoločenstvu.

135. Ani boj proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní, ani všeobecnejšie ciele zachovať mier a posilniť bezpečnosť sa nenachádzajú medzi cieľmi Spoločenstva uvedenými v článkoch 2 ES a 3 ES, ale patria výlučne do Zmluvy EÚ, najmä do SZBP. Na druhej strane podľa článku 177 ods. 1 ES je hlavným cieľom politiky Spoločenstva týkajúcej sa rozvojovej spolupráce zníženie chudoby. Ustanovenia Zmluvy ES nemožno vykladať extenzívne tak, aby sa narušila koexistencia Únie a Spoločenstva, ako právnych poriadkov, ktoré sú síce integrované, ale odlišné, ako aj ústavná architektúra pilierov.

136. Rada, ktorú podporujú francúzska a holandská vláda a vláda Spojeného kráľovstva, tvrdí, že skutočnosť, že šírenie ručných zbraní a ľahkých zbraní môže mať ako vedľajší účinok dosah na perspektívu trvalého rozvoja, neznamená, že celá táto oblasť patrí do právomocí Spoločenstva. Rada a vláda Spojeného kráľovstva zdôrazňujú, že keby sa uznala teória Komisie, SZBP by bola zbavená akéhokoľvek potrebného účinku.

137. Rada, ktorú podporujú španielska, francúzska a švédka vláda, ako aj vláda Spojeného kráľovstva, zdôrazňuje, že právomoc Spoločenstva v oblasti boja proti ručným zbraňam a ľahkým zbraňam nie je možné

vyvodiť ani z dohody z Cotonou, predovšetkým vzhľadom na zmiešanú povahu tejto dohody, ani z iných nástrojov, na ktoré poukazuje Komisia.

138. Na pojednávaní francúzska vláda upresnila, že článok 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1717/2006 z 15. novembra 2006, ktorým sa ustanovuje nástroj stability⁵⁷, potvrdzuje, že rozvojová pomoc Spoločenstva neznamená podporu opatrení na boj proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní.

b) Analýza

i) Úvodné poznámky

139. Pokiaľ ide o argumentáciu Komisie, je potrebné uviesť dve úvodné poznámky.

140. Po prvé je potrebné poznamenať, že v priebehu tohto konania Komisia značne zmenila svoj postoj, pokiaľ ide o vzťah, ktorý

57 — Ú. v. EÚ L 327, s. 1.

podľa nej existuje medzi bojom proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a politikou Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce. Zatiaľ čo vo svojej žalobe v podstate tvrdila, že opatrenie proti šíreniu týchto zbraní je integrálnou súčasťou politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, ba dokonca akejkolvek rozvojovej politiky⁵⁸, vo svojej odpovedi na vyjadrenia vedľajších účastníkov konania zastáva názor, podľa ktorého toto opatrenie patrí do právomoci Spoločenstva v rozsahu, v akom sa stalo integrálnou súčasťou politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, čím uznala, že niektoré aspekty tohto opatrenia môžu patriť do SZBP.⁵⁹

142. V tejto súvislosti, ako vyplýva najmä zo žalobných návrhov Komisie, vytyčuje Komisia demarkačnú líniu týkajúcu sa povahy predmetných činností medzi jednak také politické činnosti, akými sú vykonávanie vojenských alebo policajných misií na účely odzbrojenia miestnych milícií alebo rozhodovanie o likvidácii tovární na výrobu ľahkých zbraní, čo sú činnosti, ktoré patria do SZBP, a jednak technické a finančné opatrenia na podporu miestnych iniciatív v predmetnej oblasti, ktoré patria do právomoci Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.

143. Naproti tomu pripomínam, že Rada a vlády, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, kategoricky odmietajú tvrdenie, že boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní patrí, hoci len sčasti, do pôsobnosti rozvojovej spolupráce.

141. Zmena postoja Komisie vyjadrená v jej písomných pripomienkach môže nepochybné sťažiť analýzu, pretože ak by sa malo podľa neho postupovať, tento prístup by mohol znamenať, že je potrebné vymedziť kritériá, na základe ktorých je možné odlišiť prípadné aspekty boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní, ktoré patria do rozvojovej spolupráce, od aspektov patriacich do pôsobnosti SZBP.

144. Po druhej uvádzam, že Komisia vo svojich písomných podaniach tvrdila, hoci veľmi sporadicky, že napadnuté rozhodnutie a sporná jednotná akcia zasiahli aj do právomoci Spoločenstva vyplývajúcej z článku 181 A ES, teda z jediného článku hlavy XXI Zmluvy ES týkajúceho sa „hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce s tretími krajinami“.⁶⁰

58 — Pozri body 38 a 40 žaloby.

59 — Pozri bod 16, ako aj body 9, 11, 12 a 19 pripomienok Komisie k vyjadreniam vedľajších účastníkov konania.

60 — Pozri body 52, 60 a 63 žaloby.

145. Hlava XXI bola do Zmluvy ES zavedená prostredníctvom zmeny vyplývajúcej zo Zmluvy z Nice. V článku 181 A ES sa konkrétne stanovuje, že bez toho, aby tým boli dotknuté ostatné ustanovenia Zmluvy ES, a najmä ustanovenia hlavy XX, Spoločenstvo vykoná v rámci svojich právomocí opatrenia hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce s tretími krajinami.

základu pre túto spoluprácu a k zjednodušeniu postupu prijímania iniciatív Spoločenstva v tejto oblasti, keďže požiadavka jednotomyselnosti vyjadrená v článku 308 ES bola nahradená kvalifikovanou väčšinou v Rade.

146. Pred tým, ako tento článok nadobudol platnosť a v rozsahu, v akom nástroje Spoločenstva nepatria do iných politík, Spoločenstvo prijímalo opatrenia a uzatváralo dohody o spolupráci s tretími krajinami, ktoré neboli rozvojovými krajinami, na základe článku 235 Zmluvy ES (teraz článok 308 ES) z dôvodu nedostatku osobitného právneho základu⁶¹.

148. Keďže sa článok 181 A ES uplatňuje bez toho, aby tým bola dotknutá hlava XX týkajúca sa rozvojovej spolupráce, tento článok sa nevzťahuje na spoluprácu s tretími krajinami, ktoré sú rozvojovými krajinami, ako to napokon Komisia uznala vo svojich písomných podaniach.⁶²

147. Vloženie novej hlavy XXI do Zmluvy ES teda viedlo k vytvoreniu osobitného právneho

61 — Pozri najmä nariadenie Rady (EHS) č. 3906/89 z 18. decembra 1989 o hospodárskej pomoci Maďarskej republiky a Poľskej ľudovej republiky (Ú. v. ES L 375, s. 11; Mim. vyd. 11/017, s. 40); nariadenie Rady (ES) č. 2666/2000 z 5. decembra 2000 o pomoci Albánsku, Bosne a Hercegovine, Chorvátsku, Federatívnej republike Juhoslávií a bývalej Juhoslovanskej republiky Macedónsko, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1628/96 a menia a dopĺňajú nariadenia (EHS) č. 3906/89 a (EHS) č. 1360/90 a rozhodnutia 97/256/ES a 1999/311/ES (Ú. v. ES L 306, s. 1; Mim. vyd. 11/034, s. 301), a nariadenie Rady (ES) č. 382/2001 z 26. februára 2001 o vykonávaní projektov na podporu spolupráce a obchodných vzťahov medzi Európskou úniou a priemyselnými krajinami Severnej Ameriky, Ďalekého východu a Južnej Ázie a ktoré zrušuje nariadenie (ES) č. 1035/1999 (Ú. v. ES L 57, s. 10; Mim. vyd. 11/036, s. 208). Podľa judikatúry je použitie článku 308 ES ako právneho základu aktu oprávnené vtedy, ak žiadne iné ustanovenie Zmluvy ES nepriznáva inštitúciám Spoločenstva právomoc potrebnú na prijatie tohto aktu: pozri najmä rozsudok Portugalsko/Rada, už citovaný, bod 21 a citovaná judikatúra.

149. Hoci pojem „rozvojová krajina“, ktorý je v ustanoveniach Zmluvy ES niekoľkokrát použitý, nie je v tejto Zmluve definovaný, v prejednávanej veci je jasné, že všetky štáty, ktoré sú členmi ECOWAS, ktorému je napaďnuté rozhodnutie určené, sú zmluvnými stranami dohody z Cotonou a patria medzi rozvojové krajiny bez ohľadu na kritériá a indexy používané na definíciu

62 — Pozri najmä bod 20 žaloby.

tohto pojmu.⁶³ Vo svojom oznámení Rade a Európskemu parlamentu o rozvojovej politike Európskeho spoločenstva z 26. apríla 2000 teda Komisia do kategórie rozvojových krajín z hospodárskeho, sociálneho a štruktúrneho hľadiska začlenila všetky krajiny, na ktoré sa v minulosti uplatňoval dohovor z Lomé (medzitým nahradený dohodou z Cotonou).⁶⁴

ii) Pôsobnosť rozvojovej spolupráce

151. Pred preskúmaním tejto otázky je v prvom rade potrebné pripomenúť si znenie článku 177 ES.

152. Podľa odseku 1 tohto článku „politika Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce... podporuje:

150. Vzťah medzi rozvojovou spoluprácou a bojom proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní je preto potrebné skúmať iba s ohľadom na právomoc Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.

— trvalo udržateľný hospodársky a sociálny rozvoj rozvojových krajín a osobitne tie, ktoré sú najviac znevýhodnené,

63 — Svetová banka zvyčajne používa výraz „rozvojová krajina“ v súvislosti s krajinami s nízkym a stredným príjmom vypočítaným na základe hrubého národného príjmu na obyvateľa. Rovnaké kritériá od roku 2005 používa Výbor pre rozvojovú pomoc OECD, pričom tieto kritériá boli prijaté nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1905/2006 z 18. decembra 2006, ktorým sa ustanovuje nástroj financovania rozvojovej spolupráce (Ú. v. EÚ L 378, s. 41), ktorého príloha II sa vzťahuje na tie rozvojové krajiny, ktoré sú definované v zozname Výboru pre rozvojovú pomoc OECD, ktorý sa vzťahuje najmä na členské štáty ECOWAS. Takisto poznamenávam, že Konferencia OSN pre obchod a rozvoj (UNCTAD) od 70. rokov vyhotovuje zoznam najmenej rozvinutých krajín, ktorý je aktualizovaný každé tri roky, pričom posledný zoznam bol založený na troch kritériách týkajúcich sa hrubého národného príjmu na obyvateľa, ľudského kapitálu na základe „human assets index“ a hospodárskej zraniteľnosti. V roku 2006 bolo v zozname najmenej rozvinutých krajín, vyhotoveným UNCTAD, uvedených dvanásť z pätnástich členských štátov ECOWAS, teda okrem Pobrežia slonoviny, Libérie a Nigérie: pozri <http://www.unctad.org/Templates/Page.asp?intlItemID=3641&lang=2>.

64 — KOM(2000) 212 v konečnom znení, s. 5. Pozri takisto článok 30 a prílohu II už citovaného nariadenia č. 1905/2006.

— harmonickú a postupnú integráciu rozvojových krajín do svetovej ekonomiky,

— boj proti chudobe v rozvojových krajinách“.

153. V článku 177 ods. 2 ES sa upresňuje, že politika Spoločenstva v tejto oblasti prispieva k všeobecnému cieľu rozvoja a upevnenia demokracie a právneho štátu a k rešpektovaniu ľudských práv a základných slobôd.

154. Podľa článku 177 ods. 3 ES Spoločenstvo a členské štáty plnia záväzky a majú na zreteli ciele, ktoré schválili v rámci Organizácie Spojených národov a v iných príslušných medzinárodných organizáciách.

155. Z odseku 1 tohto článku vyplýva, že ciele politiky rozvojovej spolupráce sú predovšetkým hospodárske a sociálne. Pri sledovaní týchto cieľov musí Spoločenstvo prispievať k všeobecnému politickému cieľu stanovenému v článku 177 ods. 2 ES.

156. Vzhľadom na odsek 3 článku 177 ES by sa istotne mohlo tvrdiť, že výpočet uvedený v odseku 1 nie je taxatívny v rozsahu, v akom musí Spoločenstvo prihliadať na ciele schválené na medzinárodnej úrovni, najmä na tie, ktoré boli schválené v rámci Organizácie Spojených národov.

157. Okrem toho, že Spoločenstvo musí iba „mať na zreteli“ ciele schválené v rámci

príslušných medzinárodných organizácií, tento výraz v každom prípade neznamená, že uvedené ciele môžu platne prispievať k rozšíreniu cieľov, ktoré boli Spoločenstvu stanovené na základe hlavy XX Zmluvy ES, v takom rozsahu, aby každá iniciatíva Európskej únie a/alebo Spoločenstva určená rozvojovým štátom odteraz patrila do rozvojovej politiky Spoločenstva.⁶⁵

158. Odlišný výklad by bol rozhodne v rozpore s článkom 5 ES, podľa ktorého, ako pripomínam, Spoločenstvo môže konať iba v medziach právomocí vymedzených Zmluvou ES a cieľov, ktoré sú v nej zakotvené.

159. Zachovanie mieru a posilňovanie medzinárodnej bezpečnosti však nie je možné priradiť ani k žiadnemu z cieľov, ktorý by bol výslovne zverený Spoločenstvu v článkoch 2 ES a 3 ES, ani v širšom zmysle

65 — Okrem toho uvádzam, že osem miléniových rozvojových cieľov schválených v roku 2000 pod záštitou Organizácie Spojených národov, o ktorých uskutočnenie sa usilujú členské štáty a Spoločenstvo, sa zameriava najmä na zabezpečenie základných životných potrieb obyvateľstva, boj proti chudobe a na sociálno-hospodársky rozvoj, teda na odstránenie extrémnej chudoby a hladu, dosiahnutie základného vzdelania pre všetkých, podporovanie rovnosti mužov a žien a zlepšenie postavenia žien, zníženie detskej úmrtnosti, zlepšenie zdravia matiek, boj proti AIDS/HIV, malárii a ostatným chorobám, zabezpečenie trvalo udržateľného životného prostredia a rozvíjanie svetovej partnerstva pre rozvoj; pozri v tejto súvislosti Spoločné vyhlásenie Rady a zástupcov vlád členských štátov na zasadnutí Rady, Európskeho parlamentu a Komisie o politike rozvoja Európskej únie: „Európsky konsenzus [o rozvoji]“ (Ú. v. EÚ C 46, 2006, s. 1).

k preambule Zmluvy ES. Hoci zachovanie mieru a posilňovanie medzinárodnej bezpečnosti musia podnecovať činnosť Spoločenstva, nepatria do Zmluvy ES, ale medzi ciele Zmluvy EÚ, konkrétne SZBP, a to v súlade s článkom 11 ods. 1 EÚ.⁶⁶

odlišné od cieľov rozvojovej spolupráce⁶⁸, po druhé v rámci preskúmania jedného z ustanovení uvedenej dohody o spolupráci zmluvných strán v oblasti boja proti drogám overil, či toto ustanovenie zostalo v medziach nevyhnutných na dosiahnutie cieľa „hospodárskeho a sociálneho rozvoja“ stanoveného v článku 130 U Zmluvy ES alebo „sociálno-hospodárskeho“ cieľa rozvojovej spolupráce, pričom sa v predmetnej oblasti nevyžadovalo použitie osobitnej právomoci a právneho základu.⁶⁹

160. Sociálno-hospodársku povahu cieľov, ktoré sleduje politika rozvojovej spolupráce Spoločenstva, Súdny dvor potvrdil vo svojom už citovanom rozsudku Portugalsko/Rada.

162. Tento prístup sa zdá byť relatívne striktný vzhľadom na vymedzenie cieľov, ktoré sleduje rozvojová spolupráca.

161. Je nesporné, že v tomto rozsudku Súdny dvor uznal, že ciele stanovené v článku 130 U Zmluvy ES (teraz článok 177 ES), sú široké v tom zmysle, že u opatrení potrebných na ich dosiahnutie musí byť možné, aby sa týkali rôznych osobitných oblastí.⁶⁷ Súdny dvor však po prvé upresnil, že na účely platného prijatia na základe článku 130 Y Zmluvy ES (teraz článok 181 ES) nemôžu ustanovenia dohody o spolupráci v týchto rôznych osobitných oblastiach obsahovať povinnosti, ktoré v skutočnosti predstavujú ciele

163. Túto relatívnu striktnosť však vyvažuje, ako vyplýva z už citovaného rozsudku Portugalsko/Rada, možnosť zahrnúť do pôsobnosti rozvojovej spolupráce širokú paletu oblastí, ak sú tieto oblasti prospešné na realizáciu cieľov stanovených v článku 177 ES.

164. Spoločenstvo teda prijalo nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1724/2001 z 23. júla 2001, ktoré sa týka

66 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, body 152 až 155, a rozsudok Kadi/Rada a Komisia, už citovaný, body 116 až 119.

67 — Rozsudok, už citovaný, bod 37.

68 — Tamže, bod 39.

69 — Tamže, body 60, 61 a 63.

boja proti protipechotným nášlapným mánam v rozvojových krajinách⁷⁰, ktoré sa v zmysle svojho článku 2 zameriava na pomoc krajinám, ktoré trpia následkami týchto mán, „na vytvorenie podmienok potrebných pre ich ekonomický a sociálny rozvoj“, pričom v odôvodnení č. 15 tohto nariadenia sa pripomína, že je potrebné zaistiť, aby tieto opatrenia Spoločenstva vykonávané podľa uvedeného nariadenia boli v súlade so zahraničnou politikou Európskej únie ako celku vrátane SZBP.

165. Príklad projektov na odminovanie preukazuje, že opatrenia spojené s bezpečnosťou môžu patriť do pôsobnosti rozvojovej pomoci, ak slúžia na realizáciu cieľov sociálno-hospodárskeho rozvoja stanovených v článku 177 ES.

166. Toto vymedzenie cieľov rozvojovej spolupráce umožňuje podľa môjho názoru zabezpečiť dynamickú povahu tejto politiky, pričom je zabezpečené, že Spoločenstvo dodržiava zásadu pridelenia právomocí a stanovenia cieľov vymedzenú v článku 5 ES bez toho, aby naproti tomu oblasti, ktoré môžu byť predmetom takejto spolupráce, *a priori* patrili mimo pôsobnosť tejto rozvojovej spolupráce.

167. Takýto prístup je podľa môjho názoru v súlade aj so všeobecnou štruktúrou Zmluvy ES, ktorá má za cieľ dosiahnutie obmedzených cieľov pomocou širokých prostriedkov, a nie naopak.

168. Zostáva však otázka týkajúca sa stupňa spojitosti, ktorý musí existovať medzi predmetným opatrením a cieľmi sociálno-hospodárskeho rozvoja stanoveným v článku 177 ES, aby toto opatrenie mohlo patriť do právomoci Spoločenstva podľa hlavy XX Zmluvy ES.

169. Nie je možné poprieť, že existuje spojitost medzi na jednej strane zachovaním mieru a posilňovaním medzinárodnej bezpečnosti, ktoré sú stanovené v článku 11 ods. 1 EÚ, ako aj predchádzaním násilným konfliktom, a na druhej strane rozvojom. Žiadny z účastníkov konania v prejednávanej veci to napokon nespochybnil a je naozaj nespochybniteľné, že ozbrojené konflikty, ktoré pustošia mnohé krajiny sveta a nebezpečenstvo, ktoré v nich panuje, sú prekážkami ich rozvoja.⁷¹

170. Takáto spojitost však nemôže mať za následok to, že do pôsobnosti rozvojovej spolupráce by boli zahrnuté opatrenia, ktoré

70 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 23. júla 2001 (Ú. v. ES L 234, s. 1; Mim. vyd. 11/038, s. 133). Od 1. januára 2007 je toto nariadenie zrušené a nahradené už citovaným nariadením (ES) č. 1717/2006.

71 — Pozri okrem iného bod 37 vyhlásenia o „európskom konsenze [o rozvoji]“, už citované.

by viedli k porušeniu rozdelenia právomocí v rámci architektúry pilierov Európskej únie.

a zároveň prispievať k realizácii sociálno-hospodárskych cieľov rozvojovej politiky Spoločenstva, vyplýva, že je potrebné hľadať jeho hlavný cieľ, a to vzhľadom na obsah a účel tohto opatrenia.

171. Bolo by totiž nesprávne a prehnané domnievať sa, že každé opatrenie, ktoré *podporuje* hospodársky a sociálny rozvoj rozvojovej krajiny, patrí do pôsobnosti Spoločenstva v zmysle hlavy XX Zmluvy ES.

172. Odlišný výklad by nepochybne zbavoval ďalšie politiky Spoločenstva, akou je napríklad spoločná obchodná politika, ich zmyslu a účinnosti.⁷² Mohol by ovplyvniť aj potrebný účinok ustanovení hlavy V Zmluvy EÚ, a to napriek obmedzeniam stanoveným pre činnosť Spoločenstva v článku 5 ES.

174. S týmto postupom sa stotožnil aj Súdny dvor v už citovanom rozsudku z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, ktorým, ako je potrebné zdôrazniť, zrušil najmä články 2 až 7 rámcového rozhodnutia 2003/80/JAI, hoci obsahovali čiastočnú harmonizáciu trestno-právnych predpisov členských štátov⁷³, a to v rozsahu, v akom z preskúmania ich účelu a obsahu vyplynulo, že ich „*hlavným cieľom* bola ochrana životného prostredia“.⁷⁴

173. Zo zabezpečenia rovnováhy medzi dodržaním článku 47 EÚ a článku 5 ES, ak by malo určité opatrenie patriť do cieľov SZBP

175. Výklad článku 47 EÚ v spojení s článkom 5 ES musí takisto viesť k záveru, že ak opatrenie Európskej únie sleduje najmä (a samozrejme *a fortiori* výlučne) cieľ zachovania mieru a posilnenia medzinárodnej bezpečnosti, pričom zároveň nepriamo prispieva k sociálno-hospodárskemu rozvoju

72 — Pred tým, ako bola Spoločenstvu formálne udelená vlastná právomoc v oblasti rozvoja, Súdny dvor v súvislosti s uplatnením všeobecného systému colných preferencií na niektoré výrobky pochádzajúce z rozvojových krajín rozhodol, že hoci je tento systém výrazom novej koncepcie obchodných vzťahov, v ktorých zohrávajú významnú úlohu rozvojové ciele, „spojitosť s problémami rozvoja“ nespôsobuje vynátie aktu z oblasti spoločnej obchodnej politiky; pozri rozsudok z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, Zb. s. 1493, body 18 a 20.

73 — Rozsudok, už citovaný, bod 47.

74 — Tamže, bod 51 (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

rozvojových štátov, zásah do právomoci Spoločenstva je vylúčený.

iii) Boj proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní a rozvojová spolupráca

176. Naproti tomu, ak sú obidva ciele opatrenia neoddeliteľne spojené, pričom jeden z nich nie je ani druhotný, ani nepriamy vo vzťahu k druhému⁷⁵, osobitná povaha vzťahov medzi Európskou úniou a Spoločenstvom by mala mať za následok poskytnutie prednosti právnemu základu Spoločenstva, pretože v rámci týchto vzťahov sa mi zdá byť osobitne náročné, ak nie nemožné, vzhľadom na súčasný stav práva Európskej únie, uvažovať o uplatnení dvojitého právneho základu bez toho, aby došlo k porušeniu článku 47 EÚ.⁷⁶

75 — Podľa kritéria vyplývajúceho z judikatúry Súdneho dvora: pozri v tejto súvislosti rozsudok z 10. januára 2006, Komisia/Parlament a Rada, C-178/03, Zb. s. I-107, body 42 a 43, ako aj citovanú judikatúru.

76 — Zastávam názor, že v rámci Zmluvy ES je uplatnenie dvojitého právneho základu výnimočné a je vylúčené, ak napriek neoddeliteľnej povahe cieľov, ktoré sleduje predmetné opatrenie, sú postupy stanovené pre každý z týchto právnych základov nezlučiteľné a/alebo ak by kumulácia právnych základov mohla spôsobiť ujmu vo vzťahu k právam Parlamentu: pozri rozsudok Komisia/Parlament a Rada, už citovaný, bod 57 a citovaná judikatúra. Vo veci týkajúcej sa rozdelenia právomocí medzi prvým a druhým pilierom Európskej únie by sa kumulácia dvoch právnych základov zdala nemožnou aj vzhľadom na odlišné procesné požiadavky stanovené v rámci hlavy V Zmluvy EÚ a v rámci hlavy XX Zmluvy ES. Zatiaľ čo jednotná akcia sleduje cieľ SZBP a v zásade ju prijíma iba Rada, ktorá rozhoduje jednýmyselne (okrem uplatnenia článku 23 ods. 2 EÚ), naproti tomu sa v oblasti rozvojovej spolupráce v článku 179 ods. 1 ES stanovuje, že „opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie cieľov stanovených v článku 177 [ES]“ prijíma Rada tzv. „spolurozhodovacím“ postupom. Takisto je pochybné, či je možné zladit' postupy na prijímanie rozhodnutí poskytujúcich finančnú a/alebo technickú pomoc a založených na aktoch všeobecnej povahy v jednom alebo druhom pilieri, pretože v rámci hlavy V Zmluvy EÚ právomoc na prijatie takýchto opatrení prináleží Rade, zatiaľ čo v rámci rozvojovej spolupráce prináleží Komisii prijímať opatrenia finančnej a/alebo technickej pomoci.

177. Už z predchádzajúcich posúdení vyplýva, že úplné vylúčenie boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní z pôsobnosti politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce je potrebné zamietnuť.

178. Táto oblasť totiž podobne ako boj proti drogám alebo odmietaniu nie je *a priori* vylúčená z pôsobnosti jednostranných opatrení alebo dohôd uzavretých medzi Spoločenstvom a tretími krajinami v oblasti rozvojovej spolupráce, ak vykonávané alebo zamýšľané činnosti majú za svoj hlavný cieľ rozvojovú spoluprácu, pričom prispievajú k realizácii sociálno-hospodárskych cieľov tejto politiky.

179. Zastávam názor, že túto analýzu posilňujú iniciatívy inštitúcií Európskej únie v oblasti boja proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní.

180. Počas obdobia studenej vojny mnohé štáty nahradili rozsiahle zásoby konvenčných zbraní, ktoré po skončení studenej vojny a z rozličných dôvodov súvisiacich najmä s rozpadom štátnych štruktúr prispeli k trvaniu hlavných ozbrojených konfliktov 90. rokov.⁷⁷

181. Dňa 26. júna 1997, teda niekoľko dní po zasadnutí Európskej rady v Amsterdame, prijala Rada Európskej únie prvú politickú iniciatívu Európskej únie v oblasti boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní vo forme „programu zameraného na prevenciu a boj proti nezákonnému obchodovaniu s konvenčnými zbraňami“⁷⁸ (ďalej len „program z roku 1997“). Program z roku

1997, ktorý bol odpoveďou na niekoľko rezolúcií prijatých na valnom zhromaždení Organizácie Spojených národov⁷⁹, obsahoval vnútornú časť, ktorá bola určená členským štátom, ktoré mali zintenzívniť svoje kolektívne úsilie na účely predchádzania a boja proti obchodovaniu so zbraňami na ich území⁸⁰, a vonkajšiu časť, v ktorej sa najmä oznamovalo, že Spoločenstvo a členské štáty prijímú v medziach svojich príslušných právomocí opatrenia na pomoc ďalším krajinám, a to jednak na účely predchádzania nezákonnému obchodovaniu so zbraňami a jednak najmä v situáciách „po skončení konfliktu“, ak existuje minimálna úroveň bezpečnosti a stability, na ukončenie nedovoleného obehu a obchodovania so zbraňami.⁸¹ Medzi opatrenia na pomoc uvedené vo vonkajšej časti programu z roku 1997 sa uvádza prijatie alebo posilnenie, v závislosti od prípadu, všetkých vhodných zákonov a správnych opatrení určených na reguláciu a účinnú kontrolu transferu zbraní, zavedenie programov na zber, výkup a likvidáciu zbraní, zavedenie vzdelávacích programov na podporu toho, aby si miestne obyvateľstvo uvedomovalo negatívne dôsledky nezákonného obchodovania so zbraňami a podpora integrácie bývalých bojovníkov do civilného života.

77 — Pozri v tejto súvislosti analýzu vypracovanú v bodoch 1 až 8 stratégie Európskej únie na boj proti hromadeniu a nezákonnému obchodovaniu s ľahkými zbraňami a ručnými zbraňami a so strelivom do nich, ktorú prijala Európska rada na zasadnutí z 15. a 16. decembra 2005 (dok. č. 5319/06 SZBP 31). Podľa tohto dokumentu je na svete v obehu viac ako 600 miliónov ľahkých zbraní a zo 49 veľkých ozbrojených konfliktov 90. rokov ich bolo 47 vedených s ľahkými zbraňami a ručnými zbraňami ako hlavnými zbraňami. Podľa štúdie z roku 2004 bolo v západnej Afrike v obehu 8 až 10 miliónov ľahkých zbraní (pozri: BAH, A: Mise en oeuvre du moratoire de la CEDEAO sur les armes légères et de petit calibre dans la Sierra Leone d'après-guerre, pracovný dokument Small Arms Working Group of the Canadian Peacebuilding Coordinating Committee, Ploughshares, Ontario, 2004, s. 3). Tento dokument je k dispozícii na tejto internetovej adrese: www.ploughshares.ca/libraries/WorkingPapers/wp041fr.pdf.

78 — Znenie tohto textu je k dispozícii na tejto internetovej adrese: <http://grip.org/bdg/g1599.html>.

79 — V programe z roku 1997 sa spomínajú najmä rezolúcie 51/45 F o „opatreniach smerujúcich k obmedzeniu nezákonného transferu a používania konvenčných zbraní“, 51/45 L o „pomoci štátom pri obmedzovaní nezákonného obehu a zberu ručných zbraní“, a 51/45 N o „upevňovaní mieru pomocou praktických opatrení na odzbrojenie“, pričom všetky tri rezolúcie boli prijaté na 79. plenárnom zasadnutí z 10. decembra 1996. V poslednej uvedenej rezolúcii valné zhromaždenie Organizácie Spojených národov uviedlo, že „je presvedčené, že spoločný a integrovaný prístup s ohľadom na niektoré konkrétne opatrenia v oblasti odzbrojovania, najmä kontrola ručných zbraní a ľahkých zbraní, je často nevyhnutnou podmienkou na zachovanie a budovanie mieru a bezpečnosti, a tak predstavuje základ každého účinného procesu obnovy a hospodárskeho a sociálneho rozvoja“.

80 — Bod 1 programu z roku 1997.

81 — Body 2 a 3 programu z roku 1997.

182. Program z roku 1997 bol doplnený a posilnený už citovanou jednotnou akciou Rady 1999/34/SZBP zo 17. decembra 1998 o príspevku Európskej únie k boju proti destabilizujúcemu hromadeniu a šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní, ktorú v roku 2002 nahradila sporná jednotná akcia.

183. Európska únia prijala niekoľko konkrétnych regionálnych akcií na vykonanie jednotnej akcie 1999/34/SZBP⁸², a to najmä vo forme finančných príspevkov a technickej

pomoci na zber a likvidáciu ručných zbraní a ľahkých zbraní.⁸³

184. Dňa 21. mája 1999 prijala Rada s odkazom na už citovanú jednotnú akciu rezolúciu o ľahkých zbraniach, v ktorej uviedla, že šírenie ručných zbraní a nedostatočnosť kontrol prispeli k trvaniu vnútorných alebo medzištátnych konfliktov, čím vytvorili prekážku mierového hospodárskeho a sociálneho rozvoja⁸⁴ a „odporučila, aby v rámci rozvojovej spolupráce Spoločenstvo a členské štáty venovali osobitnú pozornosť opatreniam majúcim za cieľ“ najmä „zahrnúť otázku ručných zbraní do politického dialógu so štátmi AKP a ďalšími partnermi Európskej únie v oblasti rozvojovej spolupráce, *podporiť v rámci rozvojovej spolupráce krajiny, ktoré si želajú byť príjemcami pomoci na účely*

82 — Rozhodnutie Rady 1999/730/SZBP z 15. novembra 1999, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 1999/34/SZBP o príspevku Európskej únie na boj proti destabilizačnému zhromažďovaniu a rozširovaniu zbraní malého kalibru a ľahkých zbraní v Kambodži (Ú. v. ES L 294, s. 5; Mim. vyd. 18/001, s. 111); rozhodnutie Rady 1999/845/SZBP zo 17. decembra 1999, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 1999/34/SZBP o príspevku Európskej únie na boj proti destabilizačnému zhromažďovaniu a rozširovaniu zbraní malého kalibru a ľahkých zbraní v Mozambiku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 326, s. 73); rozhodnutie Rady 2000/803/SZBP zo 14. decembra 2000, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 1999/34/SZBP o príspevku Európskej únie na boj proti destabilizačnému zhromažďovaniu a rozširovaniu zbraní malého kalibru a ľahkých zbraní v Južnom Osetsku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 326, s. 1); rozhodnutie Rady 2001/200/SZBP z 12. marca 2001, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 1999/34/SZBP o príspevku Európskej únie na boj proti destabilizačnému zhromažďovaniu a rozširovaniu zbraní malého kalibru a ľahkých zbraní v Latinskej Amerike a Karibiku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 72, s. 1), a rozhodnutie Rady 2001/850/SZBP z 29. novembra 2001, ktorým sa vykonáva jednotná akcia 1999/34/SZBP o príspevku Európskej únie na boj proti destabilizačnému zhromažďovaniu a rozširovaniu zbraní malého kalibru a ľahkých zbraní v Albánu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 318, s. 1).

83 — Ako v rozhodnutí 1999/845/SZBP, ktorým Európska únia pridela príspevok vo forme finančnej pomoci na lokalizáciu, zber a likvidáciu zbraní v Mozambiku prostredníctvom cezhraničných operácií vykonávaných spoločne s juhoafrickou a mozambickou políciou (operácia Rachel), v rozhodnutí 2000/803/SZBP, ktorým bola miestnym policajným silám Južného Osetsku povereným kontrolou, zberom a likvidáciou ručných zbraní a ľahkých zbraní v tejto oblasti poskytnutá pomoc vo forme zariadení, a v menšej miere, v rozhodnutí 1999/730/SZBP, prinášajúcim finančný príspevok a technickú pomoc kambodžskej vláde, a to najmä na vypracovanie vhodnej právnej úpravy o vlastníctve, držbe, používaní, predaji a transfere zbraní a streliva, na vypracovanie postupov pre dobrovoľné odovzdanie ľahkých zbraní a na identifikáciu a zničenie nadbytočných ľahkých zbraní, ako aj na podporu programov občianskej spoločnosti na zvýšenie úrovne osvetly verejnosti v otázkach týkajúcich sa ručných zbraní a ľahkých zbraní a v rozhodnutí 2001/850/SZBP, prinášajúcim finančnú podporu programu kontroly ručných zbraní a ľahkých zbraní v Albánu, ktorý bol zriadený pod záštitou rozvojového programu Organizácie Spojených národov (UNDP) prispievajúcemu najmä na podporu zberu zbraní v tomto štáte. Rozhodnutím 2001/200/SZBP poskytla Európska únia finančný príspevok projektom regionálneho strediska OSN pre mier, odzbrojenie a rozvoj v Latinskej Amerike a Karibiku so sídlom v Lime, určeným na vzdelávanie miestnych colných a policajných orgánov.

84 — Bod 1 rezolúcie. Text rezolúcie je k dispozícii na tejto internetovej stránke: <http://grip.org/bdg/g1786.html>.

obmedzenia alebo odstránenia prebytočných ručných zbraní a stanoviť ďalšie motivačné opatrenia, ktoré majú za cieľ podnietenie k odovzdaniu týchto zbraní a ich likvidáciu“, ako aj „*v prípade potreby poskytnúť podporu smerom k posilneniu predmetných vládnych inštitúcií a právnych predpisov na účely lepšej kontroly ručných zbraní. Prvé opatrenie by sa mohlo týkať... západnej Afriky (ECOWAS), kde sa dosiahli značné pokroky a kde bol vypracovaný a prijatý rámec na boj proti šíreniu ručných zbraní*“.⁸⁵ Rada takisto požadovala, aby sa na účely zabezpečenia koordinovaného a komplementárneho prístupu na úrovni Spoločenstva zabezpečila koherencia činností Európskej únie týkajúcich sa ručných zbraní, najmä s ohľadom na SZBP.⁸⁶

185. Program z roku 1997 a rezolúcia Rady z 21. mája 1999 znázorňujú, že Rada nevyhľadila, že Spoločenstvo môže vykonávať činnosti na boj proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní v medziach právomocí, ktoré jej bol udelené v oblasti rozvojovej spolupráce.

85 — Bod 7 rezolúcie (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

86 — Bod 9 rezolúcie.

186. Vzhľadom na tieto dokumenty, ktoré vypracovala Rada, sa zdá byť málo koherentné tvrdiť, ako na Súdnom dvore tvrdia Rada a vlády, ktoré sú vedľajšími účastníkmi konania, s výnimkou holandskej vlády, že oblasť boja proti ručným zbraňam a ľahkým zbraňam v žiadnom prípade nepatrí do politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.

187. Takisto mám dojem, že článok 11 ods. 3 dohody z Cotonou, o ktorej výklade a rozsahu účastníci tohto konania rozsiahlo diskutovali, hoci sa v ňom výslovne nestanovuje rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvom a členskými štátmi, nemôže byť vykladaný v takom zmysle, že je vylúčená každá činnosť Spoločenstva, ktorá má za cieľ „boj proti nadmernému a nekontrolovateľnému hromadeniu ručných zbraní a ľahkých zbraní“.

188. Naproti tomu, ako to pripustila Komisia, samotné uvedenie tejto oblasti v dohode z Cotonou takisto neznamená, že Európska únia nemá žiadnu právomoc prijímať opatrenia a akcie na boj proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní.

189. K vymedzeniu príslušných právomocí Spoločenstva a Európskej únie tak v konečnom dôsledku dochádza na základe

identifikácie cieľa predmetného opatrenia podľa toho, či sleduje výlučný alebo hlavný cieľ zachovania mieru a/alebo posilnenia medzinárodnej bezpečnosti, a teda patrí do SZBP, alebo cieľ sociálno-hospodárskeho rozvoja, a teda patrí do politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce. Tento prístup potvrdzujú aj vysvetlivky ku kapitole SZBP všeobecného rozpočtu Európskej únie na rok 2004, z ktorých, hoci majú len orientačnú povahu, vyplýva, že tak Spoločenstvo, ako aj Európska únia konajúca na základe hlavy V Zmluvy EÚ môžu podľa svojich príslušných právomocí prijímať opatrenia na boj proti hromadeniu ľahkých zbraní a ručných zbraní.

190. Okrem toho si na rozdiel od toho, čo na pojednávaní uviedla francúzska vláda, nemyslím, že v prejednávanej veci je možné z článku 3 nariadenia č. 1717/2006 vyvodit systematické vyňatie boja proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní z pôsobnosti politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.⁸⁷

191. V článku 3 ods. 1 uvedeného nariadenia sa stanovuje, že technická a finančná

pomoc Spoločenstva sa môže vykonať najmä v reakcii na naliehavú situáciu, na krízovú situáciu alebo na situáciu vznikajúcej krízy alebo na situáciu, ktorá by mohla prerásť do ozbrojeného konfliktu alebo vážne destabilizovať dané tretie. V odseku 2 tohto článku sa vymenované oblasti, na ktoré sa vzťahuje uvedená technická a finančná pomoc. V tejto súvislosti sa v článku 3 ods. 2 písm. i) prvom pododseku stanovuje „podpora opatrení, v rámci politik spolupráce Spoločenstva a ich cieľov, zameraných na riešenie dôsledkov nezákonného používania a prístupu k strelným zbraňam na civilné obyvateľstvo; táto podpora sa obmedzuje na prieskumné činnosti, pomoc obetiam, zvyšovanie informovanosti verejnosti a rozvoj právnych a administratívnych odborných vedomostí a osvedčených postupov“. V druhom pododseku tohto ustanovenia, ktorý zdôrazňuje francúzska vláda, sa stanovuje, že „pomoc sa poskytuje len v miere, ktorá je potrebná na obnovenie podmienok pre sociálny a hospodársky rozvoj príslušného obyvateľstva v krízovej situácii alebo v situácii vznikajúcej krízy, ako je uvedené v odseku 1. Nezahŕňa podporu opatrení na boj proti šíreniu zbraní“.

192. Je však potrebné uviesť, že pri prijímaní tohto aktu, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2007, prijali Rada a Komisia spoločné vyhlásenie, podľa ktorého sa tieto inštitúcie najmä dohodli, že žiadne ustanovenie nariadenia [č. 1717/2006] nie je možné „vykladať tak, že prejudikuje stanoviská prijaté vo veci [C-]91/05“ a že „do doby, kým Súdny dvor rozhodne v tejto veci, sa Komisia

87 — Myslím si, že takéto tvrdenie, hoci bolo vyjadrené až na pojednávaní a týka sa aktu Spoločenstva prijatého po podaní žaloby, by malo byť vyhlásené za prípustné, pretože smeruje k spochybneniu právomoci Spoločenstva prijímať opatrenia v oblasti boja proti šíreniu ľahkých zbraní a ručných zbraní, čo predstavuje otázku, ktorá patrí do oblasti verejného poriadku, a teda môže byť vznesená zo strany súdu Spoločenstva *ex officio*.

nebude usilovať o prijímanie opatrení podľa článku 3 ods. 2 písm. i)“ uvedeného nariadenia, pričom pôsobnosť uvedeného článku bude v prípade potreby zmenená na základe návrhu Komisie a s ohľadom na rozsudok Súdneho dvora v prejednávanej veci.⁸⁸

193. V každom prípade, ak by išlo k výklad článku 3 ods. 2 písm. i) druhého pododseku nariadenia č. 1717/2006, zdá sa, že toto ustanovenie vylučuje podporu opatrení na boj proti šíreniu zbraní, iba pokiaľ ide o pomoc Spoločenstva v reakcii na krízové situácie alebo na situáciu vznikajúcej krízy, nie však pokiaľ ide o každé opatrenie Spoločenstva prispievajúce k realizácii sociálno-hospodárskych cieľov rozvojovej spolupráce, najmä preto, že pomoc, ktorá sa uvádza v nariadení č. 1717/2006, sa podľa jeho článku 2 ods. 1 poskytuje iba vtedy, ak nemôže byť poskytnutá na základe iných nástrojov vonkajšej pomoci Spoločenstva, ktoré nevyhnutne zahŕňajú také zemepisné nástroje rozvojovej spolupráce, ako je dohoda z Cotonou. Ako už bolo uvedené, táto dohoda nevylučuje, že by Spoločenstvo mohlo prijímať opatrenia, ktorých cieľom je prispievať k boju proti šíreniu ručných zbraní a ľahkých zbraní.

194. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti zastávam názor, že boj proti nadmernému hromadeniu ručných zbraní a ľahkých zbraní nie je ako taký vylúčený z politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, ale naopak, môže do nej patriť, ak je výlučným alebo hlavným cieľom opatrenia prispievajúceho k tomuto boju rozvojová spolupráca, a tak prispieva k realizácii sociálno-hospodárskych cieľov tejto spolupráce.

195. Teraz je potrebné preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia spornej jednotnej akcie.

3. O zákonnosti napadnutého rozhodnutia a spornej jednotnej akcie

196. Vzhľadom najmä na už citovaný rozsudok z 13. septembra 2005, Komisia/Rada, a ako už bolo uvedené, na účely určenia toho, či Rada prijatím napadnutého rozhodnutia zasiahla do právomocí priznaných Spoločenstvu v oblasti rozvojovej spolupráce, a tým porušila článok 47 EÚ, je potrebné overiť, či toto rozhodnutie malo s ohľadom na svoj účel a obsah prinajmenšom za svoj hlavný cieľ rozvojovú spoluprácu.

⁸⁸ — Dokument č. 14010/06, CODEC 1113, SZBP 966, z 27. októbra 2006, s. 1.

197. Pokiaľ ide o účel napadnutého rozhodnutia, je potrebné pripomenúť, že v jeho odôvodnení č. 1 sa stanovuje, že nadmerné a nekontrolované zhromažďovanie a rozširovanie ručných zbraní a ľahkých zbraní predstavuje hrozbu pre mier a bezpečnosť a znižuje perspektívy udržateľného rozvoja.

198. V odôvodnení č. 2 napadnutého nariadenia sa stanovuje, že Európska únia má v úmysle pôsobiť na príslušných medzinárodných fórach na podporu opatrení zavádzajúcich dôveru. Zdôrazňuje, že „v tomto kontexte je toto rozhodnutie určené na vykonávanie [spornej] jednotnej akcie“. Toto odôvodnenie je potrebné vykladať vzhľadom na jediný právny základ napadnutého rozhodnutia, ktoré odkazuje na článok 3 spornej jednotnej akcie, v ktorom sa napokon spomína zavedenie opatrení zavádzajúcich dôveru.

199. V zmysle článku 3 spornej jednotnej akcie sa pri sledovaní cieľov spornej jednotnej akcie „únia musí snažiť o vytváranie konsenzu na relevantných medzinárodných fórach, a ak je to potrebné aj *na regionálnej úrovni, na realizáciu nasledovných princípov a opatrení na zábranu ďalšej destabilizujúcej akumulácie ručných zbraní*“.⁸⁹ Medzi princípy a opatrenia, na ktoré odkazuje článok 3, patria podľa písmena a) „záväzok

všetkých krajín dovážať a držať ručné zbrane len pre legitímne potreby bezpečnosti na úrovni primeranej pre legitímnu sebaobranu a požiadavky bezpečnosti...“, podľa písmena b) „záväzok exportujúcich krajín s dodávaním ručných zbraní len vládam... v súlade s príslušnými medzinárodnými a regionálnymi kritériami pre obmedzenie exportu zbraní“, podľa písmena c) „záväzok všetkých krajín vyrábať ručné zbrane iba pre spôsoby držby uvedené v [písm.] a) alebo pre vývozy, ako je uvedené v písm. b)“ a podľa písmena e), „vytvorenie opatrení pre nadobudnutie dôvery, vrátane opatrení na podporu rastúcej transparentnosti a otvorenosti, prostredníctvom regionálnych registrov ručných zbraní a pravidelnej výmeny dostupných informácií o exporte, importe, výrobe a zásobách ručných zbraní a národnej zbrojnej legislatíve a prostredníctvom konzultácií medzi relevantnými stranami o vymenených informáciách“.

200. Je potrebné pripomenúť, že Komisia nijako nespochybňuje, že článok 3 spornej jednotnej akcie, podobne ako väčšina ďalších ustanovení hlavy I uvedeného aktu, patrí do oblasti SZBP.⁹⁰

89 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát. Pripomínam, že výraz „ručné zbrane“, ktorý sa používa v normatívnom texte spornej jednotnej akcie, zahŕňa „ľahké zbrane“ (pozri bod 9 vyššie).

90 — Pozri bod 59 vyššie.

201. Opätovne teda podotýkam, že pomoc poskytnutá Európskou úniou, ktorá je stanovená v napadnutom rozhodnutí, sa týka hlavne premeny moratória ECOWAS na ľahké zbrane na záväzný regionálny dohovor.

202. Predmetné moratórium, ktoré bolo prijaté zo strany ECOWAS v októbri 1998, sa týka dovozu, vývozu a výroby ľahkých zbraní v členských štátoch ECOWAS. V preambule moratória sa zdôrazňuje, že obeh ľahkých zbraní predstavuje pre členské štáty ECOWAS destabilizujúci faktor a hrozbu pre mier a bezpečnosť ich národov.⁹¹

203. Napadnuté rozhodnutie, tým, že podporuje premenu politickej iniciatívy ECOWAS na záväzný regionálny dohovor, tak podľa článku 3 spornej jednotnej akcie podporuje predchádzanie ďalšiemu hromadeniu ručných zbraní a ľahkých zbraní v západnej Afrike, ktoré by mohlo (viac) destabilizovať tento región.

204. Cieľom napadnutého rozhodnutia je teda konkrétne a priamo podporiť úsilie

ECOWAS v boji proti nebezpečenstvu, ktoré vyplýva z ďalšieho hromadenia ručných zbraní a ľahkých zbraní v západnej Afrike. Účelom napadnutého rozhodnutia sa teda zdá byť hlavne, ak nie výlučne, bezpečnosť.

205. Súhlasím s tým, že bezpečnosť je nesporne nevyhnutnou podmienkou rozvoja.⁹² V každom prípade však na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, samotné konštatovanie uvedené v odôvodnení č. 1 napadnutého rozhodnutia, že nadmerné a nekontrolované zhromažďovanie a rozširovanie ručných zbraní a ľahkých zbraní znižuje perspektívy udržateľného rozvoja, neznamená, že cieľom napadnutého rozhodnutia je podporiť projekt, ktorý smeruje priamo a/alebo hlavne k zlepšeniu životných a sociálno-hospodárskych podmienok obyvateľstva dotknutých afrických štátov.

206. Tento posledný uvedený cieľ sa naopak zdá byť skôr vzdialeným a v každom prípade nepriamym a druhotným vo vzťahu k cieľu

91 — Druhé odôvodnenie vyhlásenia o moratóriu na transfer a výrobu ľahkých zbraní v západnej Afrike, už citované.

92 — Ako okrem toho vyplýva z bodov I a III už citovanej stratégie Európskej únie na boj proti hromadeniu a nezákonnému obchodovaniu s ľahkými zbraňami a ručnými zbraňami a so strelivom do nich, s odkazom na európsku bezpečnostnú stratégiu, ktorú Rada prijala v decembri 2003.

zachovať regionálnu bezpečnosť členských štátov ECOWAS.

ustanovenia Zmluvy EÚ nevyplýva zákaz použitia finančného nástroja alebo technickej pomoci v rámci hlavy V uvedenej Zmluvy. To napokon uznala samotná Komisia a z rozhodovacej praxe Európskej únie vyplýva v tejto súvislosti mnoho príkladov.⁹³

207. Pokiaľ ide o obsah napadnutého rozhodnutia, je potrebné pripomenúť, že v tomto nariadení sa stanovuje finančný príspevok a technická pomoc vo výške 515 000 eur na obdobie dvanásť mesiacov, a to s cieľom vytvoriť v rámci technického sekretariátu ECOWAS jednotku pre ľahké zbrane a premeniť moratórium ECOWAS o transfere a výrobe ľahkých zbraní na právne záväzný dohovor.

210. Vo všeobecnosti mám dojem, že v situácii, keď sa v rozhodnutí stanovuje finančný príspevok a technická pomoc tretím štátom alebo, ako je tomu v prejednávanej veci, organizácii pre regionálnu spoluprácu, preskúmanie obsahu tohto rozhodnutia na rozdiel od preskúmania opatrenia normatívnej povahy v značnom rozsahu závisí od overenia cieľa, ktorý sleduje uvedené rozhodnutie.

208. Je nesporné, že ako to tvrdí Komisia, finančný príspevok a technická pomoc predstavujú typické nástroje používané v rámci rozvojovej pomoci.

211. Finančný príspevok a technická pomoc sú totiž samy osebe neutrálne a podľa môjho názoru môžu patriť buď do rozvojovej spolupráce, alebo do SZBP iba vzhľadom na cieľ, ktorý sledujú.

209. V každom prípade však mám dojem, že takéto tvrdenie nezohľadňuje okolnosť, že na účely toho, aby takéto nástroje mohli patriť do rozvojovej spolupráce a pomoci, musia mať za cieľ práve rozvoj. Inými slovami samotná skutočnosť použitia takéhoto finančného nástroja automaticky neznamená, že táto pomoc patrí do právomoci Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce, pretože navyše musí byť ešte kvalifikovaná ako „rozvojová pomoc“. Okrem toho zo žiadneho

212. Ako vyplynulo z analýzy, prinajmenšom hlavným cieľom, ktorý sleduje napadnuté rozhodnutie, je s ohľadom na spornú jednotnú akciu bezpečnosť. Okrem toho toto posúdenie nevyvracia skutočnosť, že ako tvrdila Komisia, napadnuté rozhodnutie podporuje inštitucionálne posilnenie najmä vytvorením jednotky pre ľahké zbrane

⁹³ — Pozri najmä rozhodnutia citované v poznámke pod čiarou č. 83 vyššie.

v rámci technického sekretariátu ECOWAS, pretože posilnenie verejnej správy či už na vnútroštátnej, regionálnej alebo medzinárodnej úrovni nemôže predstavovať cieľ sám osebe, ale na účely toho, aby patril do rozvojovej spolupráce, musí sledovať cieľ rozvoja.⁹⁴

213. Vzhľadom na tieto skutočnosti napadnuté rozhodnutie nepatrí do rozvojovej spolupráce, ale sleduje, a to prinajmenšom hlavne, ciele stanovené v článku 11 ods. 1 EÚ, najmä cieľ zachovania mieru a posilňovania medzinárodnej bezpečnosti, teda ciele, ktoré sa nezhodujú so žiadnym z cieľov, ktoré boli zverené Spoločenstvu, čo Komisia nespochybuje.⁹⁵

214. Skutočnosť, že Komisia podľa svojho tvrdenia zamýšľala pomoc, ktorá je (na prvý pohľad) analogická s pomocou, ktorá bola prijatá napadnutým rozhodnutím, toto posúdenie nemení. Okrem skutočnosti, že takáto iniciatíva nemení rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvom a Európskou úniou, dokumenty, na ktoré poukazuje Komisia na podporu svojej teórie, nepreukazujú, že

Spoločenstvo sa zaviazalo financovať projekt, ktorého obsah sa zhodoval alebo bol analógický s obsahom napadnutého rozhodnutia.

215. Je potrebné zdôrazniť, že v relevantných bodoch stratégie regionálnej spolupráce a regionálnom orientačnom programe pre západnú Afriku podpísaným 19. februára 2003 na základe dohody z Cotonou najmä medzi ECOWAS a Komisiou⁹⁶, na ktoré poukazuje Komisia na podporu svojej argumentácie, sa na jednej strane iba popisným spôsobom pripomína význam kontroly obchodovania s ľahkými zbraňami v regióne, kde existuje moratórium na vývoz a dovoz podporované Organizáciou spojených národov⁹⁷, a na druhej strane sa v nich uvádza, že „*sa zamýšľa pomoc na podporu činnosti Organizácie Spojených národov na... zavedenie moratória na dovoz, vývoz a výrobu ľahkých zbraní*“.⁹⁸

216. Pokiaľ ide o tento posledný bod a bez ohľadu na otázku rozdelenia právomocí medzi členskými štátmi a Spoločenstvom, pokiaľ ide o financovanie takýchto projektov, úmysel poskytnúť podporu na zavedenie moratória sa nemôže porovnávať s podporou

94 — Pozri v tomto zmysle bod 63 návrhov z 22. mája 2007, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott (vec Parlament/Komisia, C-403/05, vec v konaní na Súdnom dvore).

95 — Pozri takisto bod 159 vyššie.

96 — Príloha IV žaloby. Pravidlá týkajúce sa prípravy a prijímania stratégií spolupráce a orientačných programov sú upresnené v prílohe IV dohody z Cotonou. Podľa článku 10 ods. 2 tejto prílohy sa regionálne orientačné programy prijímajú na základe spoločnej dohody medzi Spoločenstvom a dotknutými štátmi AKP.

97 — Časť 2.3, s. 19 dokumentu.

98 — Časť 6.4.1, s. 40 dokumentu.

premeny tohto moratória na právne záväzný dohovor.

správy o „konzistentnosti aktivít Únie v oblasti ručných zbraní, hlavne z hľadiska jej politiky vývoja [rozvoja — *neoficiálny preklad*]“.⁹⁹

217. Rovnako ako v rámci zavedenia moratória môžu byť uvážlivo zamýšľané opatrenia vhodné na sledovanie hlavne cieľov ľudského a sociálno-hospodárskeho rozvoja, ako je podpora miestnych iniciatív týkajúcich sa úrovne osvedčenia dotknutého obyvateľstva v otázkach nadmerného obehu zbraní, príspevok na projekty majúce za cieľ odrádzanie od domácej výroby ľahkých zbraní a/alebo jej nahradenie výrobou spotrebného tovaru, či dokonca podpora programov na výkup zbraní od miestneho obyvateľstva, alebo výmena potravy za ľahké zbrane a ručné zbrane, tak naproti tomu podpora premeny takého moratória, akým je moratorium ECOWAS, na záväzný právny dohovor sleduje, ako už bolo uvedené, prinajmenšom hlavne cieľ posilňovania regionálnej a medzinárodnej bezpečnosti.

218. Posúdenie uvedené v bode 213 vyššie nevyvracia ani článok 4 ods. 2 napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa takmer rovnako uvádza znenie článku 9 ods. 1 spornej jednotnej akcie, podľa ktorého predsedníctvo Únie a Komisia predkladajú pravidelné

219. Na jednej strane sa totiž toto konštatovanie zdá byť v súlade s rozdelením právomocí medzi Úniou a Európskym spoločenstvom v oblasti boja proti hromadeniu ľahkých zbraní a ručných zbraní, keďže uznáva, že ako som to analyzoval vyššie, táto oblasť môže patriť do pôsobnosti rozvojovej spolupráce, ak prijímané alebo navrhované opatrenia majú za svoj hlavný cieľ rozvojovú spoluprácu, teda ak smerujú k sociálno-hospodárskemu rozvoju predmetného obyvateľstva. V takomto zmysle je napokon potrebné vykladať aj článok 7 ods. 2 spornej jednotnej akcie, v ktorom sa stanovuje, že „Rada musí rozhodnúť o princípoch, krokoch a financovaní... projektov... *bez toho, aby tým boli dotknuté bilaterálne príspevky členských štátov a chod spoločenstva*“, ako aj článok 8, v ktorom sa, ako pripomínam, stanovuje, že „Rada oznamuje [*berie na vedomie — neoficiálny preklad*], že Komisia zamýšľa smerovať svoju činnosť na dosiahnutie cieľov a priorit...“

99 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[spornej] jednotnej akcie, *ak je to potrebné za pomoci vhodných opatrení spoločnosti*“.¹⁰⁰

toho sporná jednotná akcia nemôže byť v prejednávanej veci vyhlásená za neuplatniteľnú, keďže tento akt Radu neoprávnil na prijatie napadnutého rozhodnutia takým spôsobom, ktorý by bol v rozpore s článkom 47 EÚ. Vzhľadom na to navrhujem, aby Súdny dvor žalobu zamietol.

220. Na druhej strane je na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nepochybné, že výrazy „Európska únia“ a „jej politiky vývoja [rozvoja — *neoficiálny preklad*]“, ktoré sú uvedené v článku 4 ods. 2 napadnutého rozhodnutia a v článku 9 ods. 1 spornej jednotnej akcie, neoznačujú Európsku úniu konajúcu v rámci hlavy V Zmluvy EÚ, ale naopak sú, aj s ohľadom na odkaz na nevyhnutnosť zabezpečiť „zhodnosť činností“, výslovným odkazom na všeobecnú povinnosť vyjadrenú v článku 3 EÚ, v zmysle ktorej sa, keďže je začlenená do spoločných ustanovení Zmluvy EÚ, a teda sa vzťahuje na Európsku úniu ako „fasádu“ troch pilierov, od Únie požaduje, aby zabezpečovala najmä „zhodnosť svojich vonkajších činností *ako celku* v rámci svojich zahraničných vzťahov, *bezpečnostnej, hospodárskej a rozvojovej politiky*“.¹⁰¹

V — O trovách

222. Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada navrhla zaviazat Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ju na náhradu trov konania.

221. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sa domnievam, že napadnuté rozhodnutie nemohlo Spoločenstvo prijať podľa hlavy XX Zmluvy ES. Okrem

223. V súlade s článkom 69 ods. 4 rokovacieho poriadku Dánske kráľovstvo, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Švédске kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.

100 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

101 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

VI — Návrh

224. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.
2. Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania.
3. Dánske kráľovstvo, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Holandské kráľovstvo, Švédske kráľovstvo, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Európsky parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.